

AKATALPA

Aralık 2011 - Sayı 144

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Salih MERCANOĞLU

BİR EDEBİYATÇININ ŞAİR OLARAK HAYATI

çocuk virgül
bedensiz
fotoğrafta eksik nokta
tıpkı siyah
tıpkı kadın
gibi ışık altında
gölgeden ünlem

adam virgül
albüme gizlenen
sadece bir yürek
hem siyah
hem beyaz
gibi gece altında
her dem ünlem

aynı karede
iki nokta üst üste
çocuk ve adam
ve bir üçgende
den den iş virgül okul
virgül ev den den
gece ile gündüz
arasında bir gelip
bir giden ünlem

Halim YAZICI

KUMRU ÖLDÜĞÜNDE

bir kumru öldüğünde ne yaparsınız
bir aşk öldüğünde ne yaparsanız

onu yaparsınız
sanıyorsunuz değil mi?

öyle değil işte
şapkanızı alır düşünürsünüz

bi daha düşünürsünüz
gerekirse siz de ölürsünüz.

Yelda KARATAŞ

HEVES

Zor aşkın sandalına U dönüşünü yaptıran kayalıklarda
yemin bozanlara karşı
şafağın sabır taşlarında gözbebeklerimi morarttım.

Neyi hak ediyordu, bütünleşme kelimelerinde eylemin
can alıcı harfini kesip bırakan.

Açık kalbin düşlerinden gerçeğin şevki kızıl korku paydası
[yüksek

boz intikam havası çıkarın
göbek taşı terli çocukların yüzünde
parmak izim buz gibi
sustum.

On bin yıl sonra o sesin içine sevgiliye çizili çiğdeme
[dokundum
yazı yoktu.

Aşk susunca parlıyordu güneşin katlı
mızrabın ızdırabı kırlangıç çılgılığı eşliğinde
göğü bozuyordu inançsızların hamamı
bir tuhaf inkârı yine bütün hatıraları

geçmişini yanıltmak için yaşıyorlardı sanki aşkı
sustum.

Turkuaz çinideki o çiçeği öpmez mi insan
son çizgide yağmurları kucaklamadan
susmadım
taştaki yeminin gözlerine dokundum.

Yeniden ölmeye hazır değilim.
Sana çağrılabilen bir heves buldum.

Tahir Abacı, Burcu Akkanlı, Alp Arslan Akman, Ertan Alp, Suat Kemal Angı, Naci Bahtiyar, Cengiz Bayer, Tahir Musa Ceylan, Taner Cindoruk, Serdar Çakıcıoğlu, Ersun Çıplak, Özlem Çiçek, Ejder Demir, Rasim Demirtaş, Erdiç Dinçer, Oresay Özgür Doğan, Necdet Dümelli, Gültekin Emre, Ersan Erçelik, Seda Eriş, Metin Fındıkçı, Adil İzci, Ozan Kaçar, Duygu Kankaytsın, Abbas Karakaya, Yelda Karataş, Özge Kocatürk, Hüseyin Köse, Salih Mercanoğlu, Sefa Merih, Erhan Mındız, İbrahim Oluklu, Musa Öz, Seyhan Özdamar, Mert Özel, Mehmet Rayman, Onur Sakarya, E. Sema Sezen, Ertan Şahin, Barış Temizkan, Uluer Oksal Tiryaki, Mürteza Tok, Ece Ürkmez, Halim Yazıcı, Ayhan Emir Yolcu.

DÜZYAZI BİÇİMLİ ŞİİR ÜSTÜNE (2)

Tahir ABACI

Konuşur Gibi Şiir

“Mensur şiir” “Düzyazı şiir” “Düzanlatım şiiri” gibi adlar alan düzyazı biçimli şiirin tek paydada toplanamayacağına değinmiş, çeşitli şairlerin ürünlerinde kuş bakışı gezinerek farklılıkları örneklemiştir. Bu tarz şiirlerin konuşur gibi (resitatif), paragraflı anlatı, teatral, düet, sohbet, anekdot, anı, mektup, röportaj, hikâye, roman gibi kiplikler ya da formlar barındırabileceğine de değinmiştir. Resitatif tarz, düzyazı biçimli şiirin şiire yakın duran örneklerinden biri. Çünkü bu tarzda dize yine birim olarak varlığını sürdürmekte, ancak ritmi gözetken kısaltmalara uğramadan, sözün bittiği yere kadar uzatılmaktadır, ardından da bir sus bırakılarak, yani sonraki dize baştan alınarak tümü sıfırdan başlayan dizeler alt alta sıralanmaktadır. Ancak dize kümeleri, kendi aralarındaki ilişkide, başka deyişle edada, bu yapıyı tamamlamaya bir bahis, bir beyan (sözcelem, anons) oluşturmaktadır. Başka deyişle dizeler ritmik şiirdeki kadar ‘otonom’ değildir, öteki dizelerle daha doğrudan ilişki içindedir.

“Konuşur gibi” şiirin, yani “resitatif şiir”in edebiyatımızda yaygın olduğu söylenemez. Sözlü şiirden kopuş dün kadar yakın olduğu ve günümüzde bile yazılı şiirde bu şiirin etkilerine rastlanabildiği için, akla genellikle ritmik ya da çeşitli biçimsel işlemlerden geçmiş şiirler gelmektedir. Şairlerimiz bir bakıma şiir ile müzik arasındaki çok eski birlikteliği sürdürmek gibi bir eğilim içindedir. “Resitatif” deyimi, daha çok müzik alanında kullanılıyor, yani o alanda dahi “konuşur gibi” icra edilen ezgiler var. Bu, sadece günümüz müziğiyle sınırlı değil. Sözelimi, sadece Elazığ yöresine ait geleneksel bir müzik formu olan “tecnis”te önce eşlik çalgısıyla (genellikle klarnet) ritmik bir giriş yapılır, ancak sözlü kısma yavaş bir ritimle ve alt tondan başlanır. Sadece son dizede ton hafif yükselir. Saz ise ritmik bağlantıyı her dize arasında yineler. “Tecnis”te, yine sözlü bölümleriyle ‘resitatif’ bir tür sayılan “maya”da olduğu gibi koşma dörtlükleri okunur. Ancak tecniste 4+4+3 değil, ezginin ‘sus’ları gereği 6+5 duraklarına uygun olanlar seçilir. Anadolu’da ‘irticalen’ (anlık duruma bağlı olarak) okunan ağıtların çoğu, Kürt dengbejler tarafından söylenen destanlar ve daha bir çok sözlü ezgi çeşidi de ‘resitatif’ niteliktedir.

‘Konuşmayı andırma’ ortak paydasına rağmen resitatif şiiri, günlük ya da anekdot tarzını anımsatan ‘Latin şiiri’ ile de, “haiku”larla da, manzum oyunlarla da, hatta konuşma dilini temel alan espri ağırlıklı şiirlerle de karıştırmamak gerek. Resitatif şiir, ritmik şiir ile düzanlatım şiiri arasında bir yerde durur. Öte yandan bu tür şiir, bir “monolog” havasında olduğu için diyaloga dayanan manzum epik türlerden de farklıdır. En ayırt edici özelliği, dizenin konuşma vurgularıyla içinde akması ve ‘cümle’ özelliğini bütün yapıtaşlarıyla birlikte korumasıdır. Dolayısıyla dizeler ölçülüp biçilmez, yani kırılmaz, kısaltılmaz, ana ritme uyulanmaz, ‘ses’ olgusu fazla önemsenmez, imgeden çok betimleme ağır basar, vb. Resitatif şiirde dikey örüntüyü – bazen yinelemelerle pekiştirilerek - anlam ögesi sağlar. O yüzden, konuşmayı andırmasına rağmen resitatif şiir rast gele konuşma ya da sayıklama etkisi uyandırmaz, bir sürecin yayılımını hissettirir. Resitatif şiir, “kutsal metin” diline de yakındır.

Şiir dili, kimilerinin öne sürdüğünün aksine, günlük konuşma dilinden bir sapma değildir. Dinamik şiir dili, bir ‘sapma’ya indirgenemez, çünkü gün gelir o saptığı söylenen dili de deneyimleyebilir. Bir sapma varsa, o da şiir dilinin bütününde aranmalıdır. Başka deyişle, şiir dili sapmışlığını yok edecek kertede bir sapmadır. Tarihi olarak belirlenmiş (bir

tanım kazandırılmış) bir dilsel tür olarak şiir, kaygan bir zeminde yol alarak ama bu süreç içinde ortaya çıkan ürünleri karşılaştırma / geleneğe eklememe / yenileme süreci içinde bir bakıma sabit kılarak birikimini oluşturur. Şiirsel ifadenin yönelimleri, günlük dilden çoğu kez farklıdır: Ama bu aynı zamanda bütünlüklük bir anlam ve imgeyi günlük dile eklememe sürecidir, gündelik dilde de müziğiyle işleyecek bir anlatımı yakalama sürecidir. Şiirin farklılık / yenilik arama süreci içinde sapmayı bazen günlük dile büsbütün yönelerek ya da çok yaklaşıp ya da paralel giderek elde ettiği edebî dönemler de olmuştur. “Garip” şiiri bu konudaki en belirgin örnek.

Kozmos Bilincinden Gündelik Yaşantıya

Resitatif şiirin Walt Whitman’dan Cendrars’a, Perse’den Ritsos’a pek çok örneği var. Her şiirin aynı ölçüde yakın olduğu söylenemez. Sözelimi “Paris Sıkıntısı”nda “mensur şiir”, sonelerinde ritmik şiir örnekleri veren Baudelaire’de resitatif şiir örneklerine pek rastlanmaz. “Resitatif şiir”in “mensur şiir”den farkını en iyi ortaya koyan örnekleri her iki türü de deneyimlemiş olan Nâzım Hikmet verdi. Kendisini başlangıçta ritmik diliyle kabul ettiren şair, sonraları *Taranta Babu’ya Mektuplar*, *Benerci Kendini Niçin Öldürdü*, *Şeyh Bedreddin Destanı* ve *Memleketimden İnsan Manzaraları*’nda mensur şiir, ritmik şiir, epik şiir, hikâye, roman, senaryo, belgesel gibi türlerin anlatımlarından yararlandı. Ama asıl “resitatif” denebilecek “Saman Sarısı” “Severmişim Meğer” “Havana Ropörtajı” gibi şiirlerini sonraları, ölümüne yakın yıllarda yazdı. İşin ilginç yanı, gündelik dili anımsattığı için resitatif şiir daha çok modernizm dışı bir öge sayılırken, bu şiirlerin Nâzım Hikmet’in modernizme açılışı olarak nitelenmesiydi.

Nâzım Hikmet’in Türkiye’den ayrıldıktan sonra yazdığı şiirlerde yaşantı izlenimlerinin ağır bastığı gözlemlenebilir. Bu süreçte yazdığı şiirler, neredeyse günlük notlar gibidir ve şairin Avrupa ülkelerindeki yolculuklarını adım adım izleriz. Şair, hayatının bu evresinde politik çevresi tarafından politika dışı tutulduğu için, uluslar arası bir barış propagandisti olma işleviyle yetinmiş, ağırlığı şiir ve oyun yazmaya vermiştir. İzlenimlerini söyleyen şiirlerin yanında memleket özlemine dışa vuran şiirleriyle yoğun bir duyarlık sergilerken, ülkesinin sorunlarına eğilen şiirlerinde haber kaynaklarıyla sınırlı kalmak durumundadır. Öte yandan, ağırlıklı olarak uzunlu kısıklı dizelerle ve anlatımcı tarzda örülen bu dönem şiirlerinin yanı sıra ritmik tarza dönüşleri de olmuştur. Hatta kimi şiirleri büsbütün ritmikdir. “Karlı kayın ormanında” şiiri bunların en tanınmışı.

Nâzım Hikmet’in bildik tarzıyla ve uzunlu kısıklı dizelerle kurulmuş, poetikasının özlü bir yinelenişi niteliğindeki “Kozmosun Kardeşliği Adına” şiirinin altında “13 Nisan 1961 Paris” notu var. “Vera Tulyokavo’ya derin saygılarımla” sunumlu “Saman Sarısı” şiirinin ise bu şiir ile aynı günlerde yazıldığı anlaşılıyor. Çünkü altındaki not şöyle: “Tiren, Varşova – Kırakof – Pırağ – Moskova – Paris – Havana – Moskova 1961” notu var. Benim elimdeki Bulgaristan baskısı *Bütün Eserleri* 2. Cildinde tam on iki sayfa tutan bu iki bölümlük şiirin pek çok dizesi ‘normal’ şiirlerdeki dizeler boyunda, yani kısa. Başta az sayıda olan taşkın dizeler şiirde yol aldıkça çoğalıyor, ancak resitatif ögeyi kısa dizelerde de izlemek mümkün. Çünkü vurguladığı üzere, resitatif ögeyi sağlayan sadece dize boyları değil, aynı zamanda eda.

seher vakti habersizce girdi gara ekispires
kar içindeydi
ben paltomun yakasını kaldırmış perondaydım
peronda benden başka da kimseler yoktu.
durdur önümde yataklı vagonun pencerelerinden biri

*perdesi aralıktı
genç bir kadın uyuyordu alaca karanlıkta alt ranzada
saçları saman sarısı kirpikleri mavi*

Görüldüğü üzere giriş dizelerinden hiç biri taşkın değil, ancak kümenin tamamı salt tematik çatısıyla değil, yapısal edasıyla da bize bir hikâye anlatıyor. Ama, anlatılan, olayların ve olguların ilginçliğinden yola çıkan bir hikâye olmadığına göre şairin şiirsel bağlama dönme çabası da hemen sezileniyor ve bunu bir “leitmotif” sağlıyor: “saçları saman sarısı kirpikleri mavi”. Dahası, ilerleyen kesitlerde gerçek ötesi imgeler pekiştirmeyi sürdürüyor. Bazen de Beyazıt meydanıyla Paris’in ya da Moskova’nın meydanları üst üste biniyor, saydam olan elbette birincisi, çünkü erimekte olan, bulutsuluk kazanmış olan o meydan, adımların durumundaki, berideki meydanlar değil. Bir ilan-ı aşk şiiri mi bu, günlük mü, gerçeküstücü bir çalışma mı? Hepsi demek gerekiyor. Ancak şairin bu şiirde geliştirdiği iç dökme / söyleşme tarzı, yapısal olarak benzer, tematik ekseni daha farklı başka şiirlerinde de geçerli. Aynı tarihlerde yazılmış “Havana Röportajı” birkaç yıl önce başarılı Küba devrimine güzellendirme ve devrim sürecinin anlatımı niteliğinde dizelerle yol alırken, kullanılan şimdiki zaman çekimi şairin izlenimleri iyice öne çektiğini ortaya koyuyor. Aynı yılın ürünü olan “Bir Şehirde Tramvaylarla Yapılmış Gece Gezintileri Üstüne” taşmış dize olgusunu daha sık örneklerken ‘anlatımcı’ edayı büsbütün döngüsel kılarak yayılımı daha kısa kısa bir süreç daraltıyor. Nitekim “Otobiyografi” şiiri ve onun ikizi sayılabilecek “Vatan Haini” bu rahat akış söylemiyle şairin diline geliverecektir. “Yılbaşı Ağacı” şiirinde ise şairin aradan çekiliverdiğini izlenimden epik betimlemeye geçtiğini görüyoruz. Şairin 1962’de yazdığı pek çok şiirde (“Yoldaşım” “Severmişim Meğer” “Yağmurun Altında” “Tarusa Yolu” “İspanya” “Evler” “Vatan Haini” “Tanganika Röportajı”) resitatif tarzı iyice benimsediği ama başka şiirleriyle örneklediği üzere eski tarzından da vazgeçmediği gözlemleniyor.

Nâzım Hikmet’te söz konusu resitatif tarz, modernizme bir açılış örneği olarak değerlendirilir. Oysa İlhan Berk ilk şiir kitaplarından biri olan *İstanbul*’da resitatif şiirin tipik örneklerine yer verirken, modernizmle ülfeti arttıkça bundan uzaklaşır. Yazının birinci bölümünde değinildiği üzere, İlhan Berk, 1980’de *İstanbul Kitabı*’nı, 1947’de yayımlanan *İstanbul* kitabındaki şiirlerin yanına yeni tarz düzyazı biçimli şiirlerini ekleyerek oluşturmuştur. Ancak paydayı sağlayan tematik eksendir (İstanbul), yapısal özellikler değil. Çünkü Berk, son bölümü oluşturan “Mitologyalar”da ansiklopedist öğelerle imgesel açılımları harman ederek paragraflı metin tarzını yeğlemiştir. Şairin resitatif özellikli ilk şiirlerde de farklı tematik düzlemler gözetildiğine ilk bölümde değinmiştik. “İstanbul” şiirini tek şiir olarak 1944’de *Büyük Doğu* dergisinde yayımlarken lanetleyici, üç yıl sonra kitabı oluştururken betimleyici ve daha toplumsalcı özellikler sergilemişti. Yittikleri için o kitaba alınmayıp bulunarak 1980’de yayımlanan kitaba eklenen şiirlerde ise imge kurma çabası biraz daha belirgindi ve böylece Berk’in resitatif şiirleri kendi içlerinde bile farklılıklar gözetiyordu.

“Ben” ile “Biz” Arasında

1940’lı ve 1950’li yıllarda, yani ölümünden nice sonra, Amerikalı şair Walt Whitman, hem şiirlerindeki toplumsalı gözetken edayla, hem resitatif tarzıyla Türkiyeli şiirde etkili olmuştu. İlhan Berk’in *İstanbul* kitabında bu etki belirgin biçimde hissedilir. Sabri Altınel’in 1959’da yayımlanan *Kıraçlar* ve 1967’de Soyut dergisinin birkaç sayısında bölümler halinde yayımlanan ve sonradan *İssiz Çılgılık* adlı toplu şiirler kitabına eklenen “Yaban Yazıları” adlı uzun şiiri, resitatif tarzı edebiyatımızda örnekleyen prototip metinler arasında anılabilir.

Söyleyen öznenin eylemesi umulan öznelere (kır yoksulları) adına konuşması Whitman tarzı bir toplumsal beklentiye çağırıştırılmaktadır; ancak Altınel’de “bun” baskındır, Whitman’daki iyimser hava değil. *Kıraçlar*, bir dizi çelişkinin bileşkesinden oluşan bir toplam. Bir yanı, hatta açılışı, ilk adımları toplumsal, sonra bireysel öğelere göndermeler başlıyor. Ayrıca toplumsal olan söylenirken de, bireyin iç dünyasında gezinilirken de umut ile umutsuzluk, bezginlik ile yaşamak özlemi arasında yoğun git geller var. 1959 yılının, başka deyişle 27 Mayıs öncesinin Türkiye’si düşünülürse, İkinci Yeni’yi de beslemiş olan ‘ruh hali’ Sabri Altınel’i de etkilemiş. Ancak o şiirini farklı bir düzlemde kurmayı yeğliyor. Bir çeşit ‘suskun deniz’ betimlemeciliği yapıyor: Kitlelerin başkaldırısı üzerine değil, başkaldırma potansiyeli üzerine yakılmış bir uzun şiir bu. Yer yer ağta, yer yer destana çalan, beklentiyle sezgiyi birleştirmeyi deneyen bir şiir. Bu nedenle, ağırlıklı olarak “biz” söylem kipi yeğlenmiş, söylem kipi de geri dönüp benzer içerikleri sürekli çağırılmaya dönüşüyor. Somut, ele gelir olgular bir omurgayı izleyerek, ama bir ‘öykü’ye dönüşmeksizin birbirini izliyor. Şiirlerde söyleyen öznenin – bazen ‘ben’e dönüşen bir kiple ‘rutin’ yaşantılara dönülerek – şehri mekân seçtiği açık olmakla birlikte kırsala göndermeler, o tarih itibarıyla ülkede var olan eşit ağırlıklı kırsal kesim / şehir dengesinin tipik bir ürünü. “Biz”in ağırlıklı olarak kırsal kesim insanlarından oluştuğu seziliyor. Ancak, konuları şimdilik “eylemsizlik” ile özetlenebilir de, şairin onların “potansiyel gelecek”ini kurgulaması, şiirler toplamına parabolik bir hava veriyor. Metinler “Sevinç bu! Sevinç bu!” ünlemleriyle sonuçlanıyor, çünkü “Bir bilimimiz var bundan böyle mutlu olmak için”

Altınel, kimi yerlerde şaşırtıcı imgeler yakarak yol alıyor: “Günün en uykulu yerinde yaramızı yalıyoruz dikenli dilimizle” “Gidin karıncalar, başka gülüş, başka ağlayışların kırıntılarını toplayın yerlerden” “Kim geçmiş bu dikenli yolunu sözcüklerin”. Kimi şiirler de gücünü “leit-motif”lerden alıyor. Sözgelimi IV. şiirin her matrisi “(ve yürek en ıssız oyununa girer)” “(ve yürek en aşırı oyununa girer)” “(ve yürek en görkemli oyununa girer)” gibi yineleme destekli berkitmelerle bağlanıyor. VII. şiirde “kırac kıvrımlarında, kırac kıvrımlarında” yinelemeleri bölüme bir omurga sağlamış oluyor. Bu tür eklemeler, resitatif şiiri ritmik şiire yaklaştıran ve onu bütünüyle düzenlatıma dayanan şiirlerden farklı kılan öğeler oluyor.

Nâzım Hikmet’in söyleyen öznesi şimdiki zaman çekimiyle konuşmuştu: “Ben yakamı kaldırmış perundayım”. İlhan Berk “İşte kurşun kubbeler şehri İstanbul’dasın” derken “sen” çekimiyle söyleyen özne / eyleyen özne özdeşliğine diyalektik bir boyut katmış gibidir. Kendisini dışarıdan izleyerek ‘sen’ olarak anlatma hali, bireyin büyük kubbe (büyük şehir) altındaki serüvenince üstbelirlenmiş olmaktadır. Sabri Altınel ise, özneyi henüz edilgin de olsalar, kitleler içinde eriterek “biz” edasıyla konuşmaktadır. Bu durum, resitatif şiirin söylem düzeninde de farklılıklar sergilemesini örneklemektedir.

Bu yazıda edebiyatımızda resitatif şiirin prototip örneklerini vermiş üç şair ve ürünleri üzerinde durmakla yetindim. Ancak, resitatif şiir, “söyleyiş rahatlığı”na erişmiş (çaba ürünü, meziyet olan bir rahatlıktan söz ediyorum) kimi şairlerde ve değişen dozlarda imgeli - ritmik şiirlere bir etki biçiminde de ortaya çıkar. Tarza başka şairlerin de zaman zaman uğradığını (sözgelimi *Taha’nın Kitabı*’yla Sezai Karakoç), pek çok şairin de tarzı belli oranda imgeli-ritmik şiirleriyle kaynaştırdıklarını (Can Yücel, Turgut Uyar, Edip Cansever, Enis Batur, vd.) anımsatmakla yetiniyorum. Gelecekte, hele de hayat ve şiir süslerden ve fantezilerden arındıkça bu tarz şiirin yaygınlaşması beklenebilir.

ÖZGE

Hani kalbini çiçeklemişti biri
Gökyüzünün tavanından bir ceset sallandırdı
Mumu sana üfletti hem, hesabı sana yazdı
Ben rakımı düşük mahallelerin avam lordu
Derin derin iç çekerim
Mihrabım anason kokusu
Teypte o şarkı: “Unuttun mu beni?”

Unuttum
Seni görmeyeli uzun zaman oldu
Renkler bulanıklaştı, ruhum soldu
Ben o eski manyak değilim artık
Büyük rakı masaların soyтарыsı
Cadde dümbüğü, meşk adamı
Ben oraların adamı değilim artık

Ya da unutamadım
Her gece kadehime girdi gölgen; ıslandı
Barbut oynadım hem, yastık dişledim
Fırlattım zarları ya sen, hep sen
Bu sevda için inan çok ağladım
Piize kaydım, aşkım palazlandı
Ben o eski psikopat değilim artık

Hani kalbini çiçeklemişti biri
Gökyüzünün tavanından uzaya bir delik açtı
Rengârenktin, yürüyordun, çok güzeldin
Unutamadım, biliyordun, çok sevdim
O saçların rüyalarımda hep sarmaşıktı
Ah be sarışınım!
Sana kalbimde seni sevmekler biriktirdim

Duygu KANKAYTSIN

KAYBOLAN

dünya çatlamış dişlerini sıkmaktan
martıları savruk
herkesin yüzünde patlıyor bumerang

fiçilerde saklanıyor çocuklar
arkasından usulca kuruyan ağaç
böyle yaşamanın deşen hüznü
dalında baba, uzakta oğul
buluşturur diye ipten keskin olanı
dürterek acıtır, gürlüğüyle kurulur sabah

koşar adım 45'lik bir plaktan
gene vişne bahçesi'nde* yükselir çığlık
dolanır boyunlara yılkların korkusu
kitharaya ses olan el
tarih, belki yeniden yazılır

dönmeyi hatırlarız o zaman

*Anton Çehov

KELEBEĞİN DEĞİL ÖMRÜNÜN KOLAJI

Kendime tahammülün hırsı. eşikteki kendimin
pıtırıcık sevgisinden büyüttüğüm nişanlar
uzun süren keder sarkmasından belki
seyrelmiş kumaşlarda kılcal yağmurlar
üç kez yıkanmış beyazdan siyahın tenhalığı
bacaklarımda büyü gibi taşıdığım sırnaşık otlar

onun basamakları pirenler içindedir
kemerinde afrika kartalları yuvalanmışlar
adımları beni ödüllendirmek için
geri geldi. çocuksu geometri. ağırlığım çeperi
onun basamakları içindedir. ve çocuklar
renkli yumurtalarla yaşamın kıyısına vurmuşlar

geri geldi. uykumu çevirmeye çıplak
kızıl çatısına unutkanlığım. bıraktı yumurtalar
yaslı tokmaklarla başı ezilmiş çibandan bir ay
onun karışıklığı içindedir. kanatları çarpılmış
kelebeğin değil ömrünün kolajıydı avlular

üç gün üç gece. dere-tepe. baba-koca. avlular
hiçbirşey değişmedi sokağa bakan -hiçbişey
böyle acıyla yığılıp kalmadı. içine küsen
buğday çuvalları gibi -akşama dek .ağzı bağlı
uğultuyla bir an duyuldu sadece-ağaçların
döktüğü dil. dönüş yolunda

güdecek başka kuşku kalmadı

Erdinç Dinçer

GEN HAVUZU

izini sürüyorum babalarımın
onlarda bir parçaydı
bu saatli evrende
yağmurlu günlerde salıncakta
sallanırlardı bir boşlukta

bunca çocuk ne içindi iş gücü ne için
aynaya yansıyan suretler ne için
kim söyleyebilir bana
bütünün bir parçası olmadığını
ve yeniden doğmadığını bir evrenin
çocuklar olmayınca

izini sürüyorum babalarımın
büyüme için dünyada
ve yeniden bir çocuk doğmak
bu gen havuzunda

ekim iki bin on bir

Musa ÖZ

İYİ KALABALIKLAR İÇİNDE

Düşünürüm bazen bir anıya uzanan ellerimi
Yazın görüntüler çizen hallerinde

Kum çiçeklerine eski bir yağmur yağar

Üzgün gidersiniz yanımdan güzel hatıralar
Soyunurum hırkamı terli yüreğimi

Tarlalardan rüzgâr geçer şarkı geçer

O masayı öpüştüğüm gölgeyi eklerim gökyüzüne
Bir burukluğu su gibi aktaran o evde

Gönlüm nereye konarsa sonbahar orası

İyi kalabalıklar içinde, ergenlik ülkesinde
Derindeki iç geçirmedi ağaçların aşkı

Bir ala hüt tutturur hüthüt, elinde güneş

Ayrımadık mı günleri vadiye şiirleri yola bele

Ağaçlardan artan bir aşkı kuşanırım
Kumral kuşların tarihi gibi gerçek

Yazılar coşkudur o uğultu kalır sonraya

Bir solgunluktur oysa tüm zenginliğim
Ağırlığını gülden alır sessizliğini ağustosböceğinden

Örterim yollara eski zaman sözlerin

Serdar ÇAKICIOĞLU

USULCA FISILDADI PEDER

S.S'a

usulca fısıldadı peder
düşüncemi sordu.uzandı.elini tuttum.
yakasını kaldırdı ve bir pasaj okudu İncil'den.
arka sıralara yanaşırken en emin adımlarımla
hacımı çıkardı, bir uğultuyu yükledi omuzlarına
dökülürken gözyaşları konukların
iki yüz birbirine baktı gururla
bir ölüm düşüncesini kaldırdı peder.

TANRI: ıslak bir kan fişkırıyor yüzüme
alnımda hüznünü düşüren gölgen

KONUKLAR: bu son soru şimdi
- Tanrı şaşkın -

(hayır dedim, bu anlatılmı yazamam
bu yanan düşüncüyü
savrulan küllerimi sun.)

Ersan ERÇELİK

BİRDEN ZEN

Çayırın yeşil konuştuğunu gördüm
duydum rüzgârın diliyle içtiği suyu

Bomboş bir ev gibiydi sonsuz deniz
sonsuz ışıltılar, kamaşmalar diye düşündüm
“Hiç düşünce” dedim sonra
kendime bir Buda gibi gülümsedim.

Sünger çıkartmaktan dönüyordu balıkçılar
bense dudaklarımdan geliyordum, bundandı
sarhoşluğum; toprağına tutunan
kırmızı bir şakayık gibi sarılmıştın bana.

Oturduk, yorgun taşlar kadar uzun zaman
dinlendik, göle bakan kamışlar kadar aheste
bir çardağın altında en yalın sözcüklerle seviştik
tozunu aldık üzümce duran asmaların.

Anladım ki zaman dediğimiz bir büyülenme
ekmeğe yürüyen başak, çiçeğe sıçrayan tohum

Toza dönen insana bu yüzden inanmadım
aşkla dindirdim yarımı, çıplak buldum sözümü

Utandım, derin sustum.

Sefa MERİH

ZUK

- Dr. Ömer Yıldırım'ın kuşu Şakir'e -

karşı kıyıları unutalı vakitler uzardı
kuluçkada kuşlar, bir zagor kadın peşinde

yakasız topraklar baki kalmadı
karşı karşıya gelip kıyılarıyla
zamanı esnettik
zuk vermedi anaç angut

zillet bu ya, hatırladık
sesli havalarda güneş görülmez
görünmeyen kayıklarda biz bir gurub
sise de baktık, çamura da

gün bugün, şarkı kısa şiir yok
masada zuk bitik, otlar yanıp gitmiş
zagor dedik, gel de dinle
bulamadığın kadın
karşı kıyıya baktığın yerde
suyun aksinde

AĞIR ÇEKİM ŞİİR-BAR ŞEYLERİ

Oresay Özgür DOĞAN

karşılıklı söyleşir soylu şairler
şiiir cennetine taşınır, saf dizelerle

1. ‘Bir vücut bulup şair olmuş’ kişiliğimi ve dokunulmaz kariyerimi, Biz Bize/Şair ve Yaratı Programı’nda dinlendirmek ve biraz olsun neşelendirmek için Şiir-Bar’dan içeri girdiğimde herkesin suratından düşen bin parçaydı. Sanki Şiir-Bar büyük bir yalnızlık tarafından işgal edilmişti.
2. Önceden çalışılmış sessizliği bozmak istemedim ve bir hayalet-şair gibi süzülerek orta yerde bir masaya ilişiverdim.
3. Birbirini kollayan şiir suyuna batırılmış maskeler birden fısıldaşmaya başladı ve nihayet Şair Stalâktit’in başına gelen talihsiz olayı öğrendim.
4. Aniden ortaya salınan ve mutluluk taşıyan haberin acıklı bir olaya dönüşmesi, çiçekli yazgıya kapı açtı. İnsanın inanası gelmiyor.
5. Önemli Şahsiyetler Avlusu Dergisi’nce bir şiiri yayımlanan Şair Stalâktit’in sevinçten kısa süreliğine - tahmini sonuçmuş- aklını yitirmesi; kılıçlar kınındayken ironik, bir süre sonra kılıçlar çekildiğinde ise dramatik bir olay olarak konuşulacağına benzer. (Şairin konuşulacak olayı olması ne güzel bir şey!)
6. ‘Ne olacaktım, ne oldum’ dizesi her masada okundu.
7. Kırkayak, sonucun, akıl sağlığını, sorunlu bir imgeye çevirebileceğini şom ağzına sakız yaptı. İrkildim, üzüldüm, ağlama noktasını yakaladım ama kendimi gülmekten de alıkoyamadım. ‘Stalâktit Vakası’ gibi şiirsel olaylara karşı uyumlu bir tavır geliştiresem hiç fena olmayacak. Zıt ikizli duygular insanı zora sokuyor.
8. Elbette içinde bulunduğum konum gereği “Ben olsam, ne yapardım?” sorusunu biraz da çekinerek kendime sordum ve cevabı hemen verdim: Büyük bir olasılıkla aklıma sahip çıkar ve oturup sakın sakın düşünürdüm, dedim. Bu işler heyecana gelmez, diyerek ikinci bir şahıs yerine de konuştum ve dikkatimi çektim.
9. Yine ben olsam fakir şairlere yardım ederdim. Ve hemen yeni şiirler yazıp, diğer küçük dergilere de gönderirdim. Oldum olası tekliflere açık bir insanım. Şiirsel piyangolar beni değiştirmez.
10. Yaklaşık yarım saat sonra çağdaş yan olguların etkisiyle uykulu düşünce sisi dağılıncaya herkes kendine gelmeye başladı.
11. Oh be dünya varmış. Birden karşı masada gözüme Genel Sekreter Bay Teflon Tava ilişti. Yazdığı aydınlık yazıların takıntılı karakterleriyle sürekli konuşarak özgün ve aile içi çözüm yolları üreten, şiirsel dilinin forsası, Tam Aydın Şair’le koyu bir sohbete dalmışlardı.
12. Program başladı. “Günlük yaşama mayaladığım en az üç kelimedenden biri şiirdir, benim. Tenime ve ince ruhuma işlemişim.” dedi, mikrofonu eline alan Sarışın Kedi. Bay Nohut bu manalı ilgiyi yine çılgınca alkışladı.
13. İkinci konuşmayı derin analizler yaparak, sonuçlarını incelikli alan örnekleriyle pekiştiren ‘Magazin de Şiire Dâhildir.’ özlü sözünün sahibi Şair Tavus Kuşu yaptı. Şiir mi? Sorusuyla konuşmasını başlatan şair, “Evet, şiir güzel geliştirdi; önceyi ve şimdiyi yanına alarak geleceğe doğru adım attı, diyerek, şiir savaşlarında; sancılı bir süreçten geçildiğini, kusurlu yüzeyin temizlenmeye çalışıldığını,

kötücül söz kalabalığının o DNA’sı bozuk söz yığınlarının fırınlarda yakıldığını; zayıf ve orta şairlerin tutuklandığını ve pekiyi şairlerin ödüllendirildiğini; Usta-Çırak Sistemi oluşturularak genç şairler yaratıldığını, kendini usta görenlere, kendilerine şairlik belgesi vermelerinin önünün açıldığını; yeni ve temiz avluda şair listeleri oluşturulduğunu; ismi unutulmalardan, ismini göremeyince çingar çıkarabileceklerden ve köpüreceklerden peşin özür dilendiğini; yanıp sönenler, sönüp yananların da anıldığını, belirterek süreci özetledi.

14. Umutsuz Şair, artık biçimi küçük anlamlarla oluşturduğunu söyledi. Daha sonra yepyeni kitabından şepşey şiirler okudu ve akabinde bir tıraş bıçağını tanıttı. Hemen arkasından En Derin ve En Çözümleyici Şair, “Benim şey kelimelere zaafım var” diyerek Erken Öten Saf Horozu, küçümsedi.

15. Sırasını bekleyen Şapşal Şair Solucan yanıma geldi. Merhabalaştık. Yeni çalışmasının satırbaşlarını gözden geçirdiğini; şiirsel şeylerin seçkinci açılımı üzerine edebi bir yazıyı “Vilfredo Pareto’ya Mektup” başlığı altında kaleme aldığını ve yazısından çok umutlu olduğunu söyledi. Ona, yine, yazı içinde geçen kavramları gözden geçirmesini; önceki yazılarında, anlamlarını bilmeden geliş güzel kullandığı bazı kavramların başına açtığı incelikleri unutmamasını ve Bay Yaşlı Polemik’e bir övgü eleştirisi ısmarlamasının da faydalı olabileceğini hatırlattım. Yine sevindi.

16. Konuşmalara onbeş dakika ara verildi. Kısa süreli vakit geçirmek için “Toplumun Gelişmişlik Düzeyi ve Kültürel Boşlukların Eleştirisi Bağlamında Şiir” konulu çizgi film seyredildi. Üç beş kişi, konu etkinlik defterine, “Şiir-sinema etkileşimi üzerine yoğunlaşmanın önemini tartışmaya açmak olumlu yaratıcı sonuçlar doğurabilir.” cümlesini yazdırdı. -Herkesin bir açık hava sineması varmış.-

17. Konuşmalara devam edildi. Kuşuklar Şairi, dergisine yönelik filizlenen olumsuz düşüncelerin, bazı küçük düşman dergilerin yönlendirmesi olabileceğini, bu gidişle içimizdeki ajanların şiiri çürüteceğini söyledi.

18. Muhafız Şair, yalnızca şiirleri yayımlanan dergilerden dize alıntılar yaparak edebi paylaşımın doruğuna çıkmaya çalışan şairlere para cezası verilmesini; araya kendi dizelerini sıkıştırmanın cezasının ise 1/3 oranında artırılmasını, içeren bir madde değişikliği önergesi verdiğini söyledi. Hemen akabinde, konuya gerekçeli itiraz edeceklerin, dilekçelerini üç gün içerisinde Şiir-Bar İtiraz Komisyonu Temsilciliğine iletmeleri anons edildi.

19. İmgenin şiire tepeden indirildiği ve eylemin, geleneksel değerler ve yaşam alışkanlıkları üzerinde dış mihraklı kültürel baskı yarattığını, işleyen bir bildiri dağıtan garsonlar, birbirini tırmalayan iki renkli kediyi zar zor ayırdı. Yarım saat sonra kediler birbirini yalamaya başladı.

20. Masama davet ettiğim Gizli Eleştirmen Bay Q’ya, -Bay Z’yi yerin yedi kat dibine sokmasını her şeyden çok arzuladığım- bir yazı ısmarladım. Yazı başlığını, -elbette göz alıcı bir puntoyla- “Sisler İçinde Bir İftiran Anatomisi” koymasını, özel isteklerimin bedelini ödeyebileceğimi belirtti. Yazının (kötücül eleştirinin) garantili bir şey, yani derin ve estetik olmasını da ısrarla rica ettim. Bay Z’nin beni rencide eden yazısı karşısında suskun kalamazdım. Beni üzen ve sınırlarımı hâkimiyetimin sınırları dışına anarşist olduran o yazının Şiir-Polis Şefi Bay US tarafından yazdırıldığını düşünüyorum. Bu kuşkumu Q ile de paylaştım. Kuşku bu noktada soluklansa iyi. Çünkü her kapı, başka bir karanlık kapıya açılıyor. Acaba yazıyı Şiir-Polis Şefi’ne kim

YOL UCU

bir yol bul bana kemerleri fiskiyeler dolup taşan
bir yol bul ekmeklerin güneşe olan arzusundan...
bir yol rüzgarın içindeki atı yaşatacak
bir yol bazı kışları haklı çıkaracak

ben nice surlar gördüm aklın yolunda
nice aylar düşledim limonlarına harelî
nice dutlar gölgelendi avareliğimde
bir kuş sürekli sesine artıyordu uyandırm
uykum senin göz yeleştiğindendi

hangi çıplaklık onarabilir bir mevsimi
hangi mevsim yanılabilir yüzünde
yüzün bir sokağı çatlatıyor içimde
sokaklar kör kuyuları

bir yol bul bana ateşlenmeden düşüm
bir yol bul engerek bunalttı çekirgeyi
bir yol anahtar boyu dolsun içime
bir yol azalan noktaya can versin

zamanla tüm çiçeklerim uyuşur sandım
şimdi akşam kadar uzak sesinin bahçesi

bir yol görüyorum taşların adlarıyla uğraşıyor
bir yol yaşamla ip cambazını karşılaştırıyor
biri nisan dese intihar şaka gibi
biri yol dese karışıyor adresim...

bir gün ok gibi titreyecek yola çıkma fikrin
belki bir çukurla yüzleştireceksin yolu
bir gün bir yalnızlık sezecekler sende
içini duvarıma boyayacaksın

ben yine açık tutacağım kapıyı
yol yine yarım kalacak

yazdırdı? Belki de perde gerisinde Yargıç Pınard var. Tabii kesin bir şey söylemek zor ama kuvvetle muhtemel o küçük Pınard'la ilgili bir durum bu. Gizli Eleştirmen Bay Q, önemli kuşunun 'Yedi Meşaleciler'e kadar gidebileceğini söyledi. Dönüş yok artık, inceldiği yerden kopsun.

21. Şair Aferist ile göz göze geldim. "Format gereği" şeyleri düşündüm.

22. Yeni Kabiliyetler Bölümü'nün konuşmacısı, üretmeyen ama üretilmişin orasını burasını mıcıklayanların özellikle dergisel yansımalarının kan kaybına yol açtığını, söyledi.

23. Mekânın, biçemin oluşumunda önemli bir rol oynadığını söyleyeceğim.

24. Enteresan şeyler söylemek için çok çalışıyorum, dedi, o iftiracı Bay Z. Şiir, enteresan şeylerin toplamıymış. Üstelik kötü, kendini yavaşça yok ediyormuş. Alçak, düzenbaz. En çok bu adama verdiğim emeğe acıdım. O konuşurken sahneye arkamı döndüm.

25. Yaramaz Şair, sevgilisinin koynunda ölmek istediğini söyledi. Şiir-Bar Edebi Heyeti üyesi birkaç şair, kadim ahlaki değerlere cinselliği ve bozulmayı resimleyecek bu kötü huylu açıklanmış arzuya bir mana biçemediklerini ısrarla ima eden mimikler sergiledi.

26. Söz alan Şair Uzun Dize, yeni bir kartvizit bastırıldığını ve yeterli miktarda birkaç kitabevi ile Şiir-Bar Kabul Yeri'ne bıraktığını söyledi. Uzun Dize, eş dost sıkıştırıp, eski unvanlarının kariyerimi yeterince açığa çıkaramadığından söz edip duruyorlardı. Dayanamadım, unvanımı, "Şair-Eleştirmen-Yazar ve Editör" olarak değiştirdim ve yeni bir e-posta adresi de ekledim. Çok güzel oldu, şiirsel bir şey. Bu arada elimde kalan eski kartvizitlerimi imha ettim. İlgilenen dostlarıma duyururum. Eskileri, bir kâğıt imha makinesinde ince ve uzun şeritler haline getirerek kalemiğime ve kitaplığıma süs yaptım. Şimdi renkli renkli bakışıyoruz. Lütfen, nesnelere konuşunuz." diyerek kürsüden indi.

27. 'Söz' üzerine yeni ve tavrılı şeyler yazmaya başladığını söyleyen, Bay Kırgın Felsefe, kısa süreliğine salonu süzdükten sonra, "Sözün Dolaşımı" başlığı altında düşüncelerimi paylaşacağım. Belki de bir saçmalığı çürüteceğim. İlke kılığındaki saplantılar insanı yenileyemez. Söz de değişir ve dolaşım sürecinde yeni harflerle süslenebilir. O kadim ırmağı hatırlayın. Her şey bir kere sulanır, dedi.

28. Verilecek arayı hatırlatmak için mikronu alan Şiir-Bar Editörü, yanlış anlaşılmasını rica ederek, hakkı olan bir karşılığı dile getirmekte beis görmediğini, kendisini öven yazıları okumayı sevdiğini, ara sıra da eşe dosta rica ettiğini, her övgünün bir faydası olduğunu ve bir yere ait olmanın dayanılmaz gönüldaşlığının, özneyi ve nesneyi olgunlaştıracağını, belirtti. Aralıksız her sayı dergisinde kendisine methiyeler dizen poetik yazılara(!) yer veren Genç Şair-Editör Pelit, konuşmayı çok beğendiğinin anons edilmesini rica etti.

29. Anlam Üreten Eleştirmen Yazar Ressam ve Şair Bay Ü'nün, merakla beklenen ve okuyan çoğunluğun feyzalmayı umduğu eleştirî notlarının, küçük bir sonuç cümlesi ile ortaya çıktığı; Şiir-Cemiyet Hayatı'nın müstesna eleştirmenin şiir eleştirisinin, iki şıklı bir değerlendirme formuyla sınırlı olmasının hayal kırıklığı yarattığı, hususlarının kendisine genç şairlerce hatırlatılması eyleminin, Şiir-Bar Yönetim Kurulu'nca kınandığı anons edildi.

30. Programın ikinci bölümünü başlatmak üzere mikrofonu alan yönetici editör, duvarların yıkıldığını imledikten sonra gelecek hafta Şiir-Bar'ın müstesna bir köşesinde 'Şair

Vasiyet Defteri' açılacağını; deftere, ilk vasiyet paragrafını kendisinin yazacağını; küllerinin, karanfilli şair gömme töreniyle, Büyük Şiir Kavanozu'na konulmasını vasiyet edeceğini söyledi.

31. En Genç Şair, Şair Güvenlik Konseyi'nin uygun göreceği bir kentte Şairler Mezarlığı kurulması için girişimde bulunulmasını teklif etti.

32. İcazetname için müracaat edecek şair adaylarının kısa özgeçmişlerini saat 24.00'den sonra Şiir Güvenlik Konseyi Şiir-Bar Temsilciliğine vermeleri, anons edildi.

33. Katılanların oy çokluğuyla çalışma yerini ve süresini belirleyeceği, "Çözüm İçin Olgular Analizinden Mahrum Kalanlar" konulu ücretsiz bir atölye çalışması gerçekleştirileceği, etkinliğe katılmak isteyenlerin Şiir-Bar Etkinlikler Bürosuna Aralık ayı sonuna kadar kayıt yaptırılmaları, anons edildi.

Adil İZCİ

15 Ağustos 2006

Üzümlerin bir bölümünü bozduk. Bir bölümünü de kuşların hakkı olarak öyle bıraktık. Nitekim biz çekilir çekilmez ilk serçe geldi; çevreyi bir kolağan etti. Sanki onlara o üzümleri bırakan biz değilmişiz gibi. Birazdan çoluğu çocuğu ve ne kadar hemcinsi varsa artık hepsini çağırır. Benim istediğim de bu ama ürke ürke üzüm yemelerinden ve en küçük bir devinimde pırrr... gidişlerinden bayağı almıyorum. Seferihisar'dakiler de böyle yapıyordu. Demek bunlar birbirinin izinden gidiyor!

*

Erkenmiş henüz: Fülün açmasına daha birkaç gece varmış. Bu gece bir yıldızsayar olsam da ne kadar sayabilirsem artık...

16 Ağustos 2006

Dün gece bahçede otururken elektrik kesiliverdi. Uzunca bir süre karanlıkta kaldık. Bir ara başımın üzerinden görünen yıldızları saymayı denedim ama bir türlü beceremedim. Demek ki dedim yıldızlar da sonsuzluğu imlermiş.

*

Yine çok sıcak bir gün. Güneş ara sıra bulutsuların arkasına gizleniyor. Çocukluğumda bu durumu "güneşin su içmeye gidişi" diye anlatırdık. Neden bilmiyorum. Ancak bu söz o zamandan beri çok hoşuma gider.

*

Bir karar daha verdim: Bir "Haiku's" kitabı hazırlayacağım. Öncelikle serçeler için. İşte ilk denediklerim:

"Neden şaşırdın ki / Peşin sıra gelişime / Kuş nerede ben orada ya!"

"Anladım en sonunda / Açlığa susuzluğa benzer / Bir seymiş meğer kuşsuzluk!"

"İçim elverdi de / Sonunda sayabildim / Bu kuşsuz daha ilk günmüş!"

"Seni ne çok sevdiğimi / Ben kimselere söylemem de / Kuşların çenesini kim tutacak?"

Bunların önüne "Su ve Yaprak"taki dört haiku'su getireceğim.

*

Gele

Neyle geleceksin, otobosla mı / Kuşla mı?

(Metin Eloğlu)

17 Ağustos 2006

Bizimkiler bugün Ankara'ya gidiyor. İstanbul'a dönünceye kadar bir başımayım. Hem birikmiş kitaplarımı eritirim diyorum hem de onlarsız ne yapacağımı düşünüyorum...

Sabah kahvaltıda masasında başımı bir kaldırdım ki ay! Yarım aydan da küçük! Yine de sevindim. Çok geç doğduğu için son birkaç gecedir görmüyordum.

Annem öleli beş yıldan fazla oldu ama çiçeklerinden bir bölümü yaşıyor. Örneğin fülü bu yaz ikinci çiçeğini de açtı. On gün kadar öncekinden çok daha görkemli bir çiçek. Hele geceleri o kadar güzel kokuyor ki gücüm yetse koca saksıyı kolumun altında bulduğum her yere taşıyacağım.

Sanki çiçek değil de kendisine bağlamak için sessiz sedasız çabalayan çok güzel bir kadın...

*

Milliyet Sanat Dergisinin 29 Eylül 1972 / 1 Mart 1974 tarihleri arasında yayımlanmış sayılarını karıştırdım birkaç saat. Bugünün epeyce yaşlı yüzü, o tarihlerde gepegeç. Pek çok sanat edebiyat insanı da artık yaşamda değil. Birdenbire usuma düştü: Acaba benim de bir yaşlılık yüzüm olacak mı? Olabilecek mi? (Saçma bir söz geldi dilimin ucuna: Olmazsa çok üzülürüm!)

*

Öyle sıcak ki ne dünyamıza bakabiliyorum ne de kendimi okumaya verebiliyorum. O zaman da yaz sıkıntıyla dönüşüyor.

*

Geceleri yukarıya çıktuktan sonra da taşlıktaki lambayı bir süre açık tutuyorum. Orada bir yaşam oluşuyor asmadan sarkan lambayla. Çevredeki masa, sandalye, havuz, duvar, ağaç, çiçek... her şey yarı aydınlık bir yaşam içinde. İşte o yaşama bir türlü kıyamıyorum...

19 Ağustos 2006

Seherde başladı kumrular. Uzak yakın pek çok yerde kuğurdular da kuğurdular.

*

Birazcık kuş sesleri birazcık da meltem (Boğaziçi meltemi) nasıl dinginlik vermezdi ki şimdi?

20 Ağustos 2006

Hiç değilse bir haikucuk yazabilmek için can atıyorum da olmayınca olmuyor işte. Hafta içinde birkaç şey denedim ama hiçbirini içime sinmedi. Yok ettim ben de hepsini.

Günlerce gazete okumakla yetindim. Bugün kitaplarım dönecek ve "Hakkari'de Bir Mevsim"e başlayacağım.

*

Bir haikucuk denemesi:

"Nasil gülmeyeyim / Heyecanlı yaprakları / Yine serçe sürüsü sandın!"

Dilerim arkasını getiririm...

*

"Benden yarına kalacak olan namusluca yaşanmış bir hayat, kitaplarım ve çocuklarım olabilir, sorumluluğumu hiçbir zaman unutmamalıyım. İçinde bulunduğum çetin çalışma yolu ancak metotlu ve sabırlı bir çalışma ile aşılabılır. Sanat dalları hayatın tuzudur, dilimden gelen kuruluşu sanatın ılık nefesiyle gidermeliyim. Tabiatı ve insanı sevmek esastır. Akıl, hayatı ve olayları anlamının en güvenilir aletidir. Doğruluk, sadelik ve alçakgönüllülük, dün olduğu gibi yarın da yoldaşlarımdır. Olup olacağımız bir cenaze hem de kim bilir nerede, nasıl ve kaç yaşında; her türlü küçüklüğü, mürailiği gülünçleştirir. Her şeyin hesabını kendimize vermeli, herkesten önce kendimizden utanmalıyız."

Bu sözler, Cavit Orhan Tütengil'in günlüğündenmiş. 15 Ağustos günü Cumhuriyet'te yayımlanan bir yazıdan olduğu gibi aktardım.

22 Ağustos 2006

Dün üzerimdeki kırgınlıktan dolayı hiçbir şey yazamadım. Doğru dürüst okuyamadım da.

Selçuk ilçesindeki Bülbül Dağı eteklerinde önceki gün orman yangını çıkmış. Yangın kadar çıktığı yerin adı da ilgimi çekti. Anadolu'da adı kuşlardan esinlenme kim bilir daha ne yerler vardır? Bir de "kamışcın" diye bir kuş olduğunu öğrendim. Bugünkü Cumhuriyet'te Selim İleri, "Boğaziçi'nde Eylül" başlıklı yazısında Abdülhak Şinasi Hisar'ın yalılar üzerine yazılarından bazı bölümler aktarırken "Yalının denizi, Boğaziçi peyzajını, yelkovan kuşlarını seyretmeye ayrılmış ön odalarında ışıklar içeriye sızır, yansılıyla aydınlık ve gölge oyunları meydana getirir." diyor. Benim için hem yeni hem ilginç bir bilgi bu: "Yalının yelkovan kuşlarını seyretmeye ayrılmış ön odaları..." Uygarlığı öncelikle böyle algılıyorum: Yaşamı mutlaka doğa ile ilişkilendirmek. Yaşam ile doğayı bütünleştirmek...

Yazıyı okurken bir yandan da İstanbul'u ve güzü ne derece özlediğimi anladım. Daha doğrusu Boğaziçi'nde güzü...

*

"Bir serçe sürüsü / Söğütler ve serin sular / Bunları sen mi gönderdin ki..."

Son haikum bu! Son dizenin ucu açıklığı katıyorsa bir değer katıyor. Arkası pek çok sözcükle getirilebilir. Bir aralık "söğütler" yerine "çınarlar" demeyi düşündümse de öyle bıraktım: Söğütler daha geniş alanları çağırıştırıyor. Bir de alabildiğine uzanan çayırılıkları. Yani benim için öyle.

Hepimiz gözlerimizin çocuğuyuz ya bir bakıma: Benim gözlerim söğütlerle birlikte bu dediklerimi de görmeye aşına.

*

"Bana bir lahza seviyormuş gibi bak." Türk Sanat Müziği şarkılarının birinden bu dize. Nasıl yakıcı! Üstüne üstlük şarkıyı söyleyen çok güzel bir kadın!

Şimdi de türküler dinliyorum. "Ağ gelin de indi m'ola yayladan" diye başlayan "Ağ Gelin" ve ardından o cânım türküsü: "Gesi Bağları." İstanbul'a dönerken yolumu bu bağlardan geçireceğim. Bakalım hayal ettiğim gibi bulabilecek miyim?

23 Ağustos 2006

Dün gece uzun uzun gökyüzünü izlerken keşke yıldızlara gidebileceğimiz bir çağda dünyaya gelseydim diye düşündüm. Bilmem kaçınıcı kez. Öyle bir çağda yaşasaydım öbür yıldızlardaki insanlara (?) dünyamızı nasıl anlatırdım: Bizim oralarda rüzgâr dediğimiz bir esenlik var... herhalde böyle başlardım söze.

24 Ağustos 2006

Yaz büyüsunü yitirdi. İşin tuhafı o da bunun ayrımında olduğu için süklüm püklüm. Bu derece sıcak oluşundan utanıyor. Bir an önce savuşmaya baksa da elinden gelen bir şey yok. Ne yapısın?

Son üç geceyi uykusuz geçirdim. Uykusuz ve tedirgin. Bıkkın.

*

Bahçeyi sularken gördüm: Kır menekşelerinin yaprakları çoktan kurumuş. Onlara da su vermenin ne yararı var diye düşünürken vazgeçtim. Asıl şimdi su vermeliydim. Ta

çocukluğumdan kalmış bir vefa borcuyla. Baharlarda nasıl güzel açıp nasıl güzel koktuklarını anımsayarak...

Diyeceğim bu da bir yaşam ilkesi olmalı: Öncelikle şimdi uzaklarda olana su vermek...

*

Bugün tek sevincim "Gesi Bağları" türküsünün CD'sini bulmak oldu. Sayısız kez dinledim. Yolda da dinlerim. Gidebilirsem Gesi Bağlarında da...

25 Ağustos 2006

25 Ağustos 1977 Perşembe. Sevgili babamın kaçınılmaz bir sona çok yakın olduğunu öğrendiğim(iz) gün. Her şeyiyle usumda. Geçelim...

Can Yücel, Datça için "Yaşamaktan başka hiçbir şeyleri olmayanların yeri" demiş şiirlerinden birinde. O şiiri bulmalıyım.

*

Ne yapar insan? Sanrılar yaratır boşlukları doldurmak için. Gökyüzü de sonsuz nasılsa yıldızlar da.

"Sanrısız nasıl dayanılır yaşamaya / Gökyüzü de yıldızlar da bunun için var."

*

Yaz sığacı: Yaşam bir bozğundan başka nedir ki?

26 Ağustos 2006

Gün doğarken bir serçe bir serçe ki! Merak ettim bunlar kaç zamandır neredelerdi de şimdi böyle birdenbire? Sonra bu bolluğu ve çılginca ötüşlerini havanın serinleyeceğine yordum. Demek rahat rahat soluk alacakları bir zaman geliyor da ortaya çıkabildiler sonunda diye düşündüm.

*

Babalar ya hiç şarkı söylememeli ya hiç ölmemeli ya da ölünce bütün şarkıları bir daha hiç duyulmaz olmalı.

27 Ağustos 2006

Annemin ölümünden bir gün önceydi. (5 Şubat 2001) "Üryan geldim şu dünyaya yine üryan giderim" diye bir söz dilime düşüverdi. Yalnızca o kadarı. Öylesine gibi. Ölebileceğini hiç usuma getirmiyordum ki! Ama annem ertesi gece ölüverdi.

Dün Aziz Nesin'in "Merhaba" kitabına 1970'lerden nice sonra göz atarken daha ilk yazıda rastladım:

"Üryan geldim, gene üryan giderim / Ağır çiftim, döner harmanım mı var? / Can alıcı gelmiş canım almaya / Benim can vermeye dermanım mı var?"

O söze -ki bir dizeymiş- nedense "bu dünyaya" sözlerini eklemişim. Oysa ölçüyü bozuyor. "Üryan" diye bildiğim sözcükse yazıda "üryan" diye geçiyor. Araştıracağım. Bir de halkımızın "azrail" yerine "can alıcı" sözcüğünü kullanması dikkatimi çekti. (Sözcüğün doğrusu "üryan"mış. Arapça'dan almışız.)

*

"Hiçbir hüznün / Süreğen olmasın diye / Serçelerin bu bolluğu..."

*

Maraş günleri bitti! Yarın sabah Kayseri üzerinden Ankara'ya gidiyorum. Salı sabahı da Ayaş - Beypazarı gezilerinden sonra belki Abant'a uğrayacak ve oradan İstanbul'a geçeceğim...

Seyhan ÖZDAMAR

IŞIKLI IŞIKSIZ CÉSARÍA ÉVORA'NIN ETEKLERİNDEN

kar kuyularının dışında
bir odaydın sen ışıklı ışıksız...
başlarından dik duran
kuğuları işaret ederken soğuktan...
yatan dağlar vardı insana...
ışıklı ışıksız... iki yanında
duran İki odayla birlikte...
soğuk geldiği yerden sızmiyordu
hep... siyah... ışıklı ışıksız...
baykuşların baktığı...
bir kar kuyusunun dibinden
sana bakıyordum... işini yarım bırakmış...
tarih ve korku... iki yanında
duran odaların birinde... başı dik
beyaz bir kuğu (*kızını büyütüyordun*)
ışıklı ışıksız ... diğer odada ise Soğuk
geldiği yerden sızmiyordu hep...
siyah...senli benli... ışıklı ışıksız...

bir de *Saudade Saudade*...
kar kuyularında gizemli...
Césaria Évora'nın eteklerinden
gökyüzüne tutulan bir su gibi... ışıklı ışıksız

Necdet DÜMELLİ

HAİKULAR

- I.
ah ayrılıklar
kağıtta kara bir toz
kalemde pür töz
- II.
bu kalbim yok mu
yağmur altında çorak
güneşte sulak
- III.
gündüz mü gördüm
dolunayı, yoksa
daha dolmadı mı
- IV.
sabahın kalbi
horoz, ötünce köyde
uyanamazsam?
- V.
işte şu dere
tersine mi akar
yoksa kızıl mı

Ozan KAÇAR

ZAMANLI ŞİİR

I. ŞİMDİKİ ZAMAN

Güllerimin köklerine kül döküyorum, bu yüzden
gri bir yazı kokluyorum uzun uzun

II. Dİ'Lİ GEÇMİŞ ZAMAN

Akasya kokan gecelerim oldu haziran duraklarında
Omuz ağrılarım üşüdü ne vakit dinlesem Neşet'i
-“Mevlam ayrılık vermesin gökte uçan kuşa Leylam”

Çekirgelerden önce, okumuş adamlar çuvallara doldurdu
aylak
bedenimi, hep horlandı adımlarım geveze burjuva ağızlarında

III. GELECEK ZAMAN

Ben ayaklarımı uzatacak dost evi bulurum

IV. Dİ'Lİ GEÇME'MİŞ ZAMAN

Gelme'miştim, geçme'miştim kapınızdan
Ama tanıdınız beni gömleğimin cebinden, kasketimden

Köylü kasketlerimiz aynıdır, Adımız gibi.

V. GENİŞ ZAMAN

Öpersen ölüm kudurur

VI. MİŞ'Lİ ZAMAN

Dedem Abbas tam yüz yıl önce keçisini alıp sırtına
Askerden kaçmış.
Soyadımın anlamını aralamış.

VII. ŞAŞLI BİR ZAMAN

Pantolon ceplerim boş mermi çekirdeği...
Kızımız dağlardan toplamış oyuncak diye

VIII. SONLU BİR ZAMAN

Benim bitimim şiiirdir ölümle değil.

Ağustos 2011

Ertan ŞAHİN

VEFA BORCU

fıncının çırağı
sen bilmezsin bu romanı
sallıyorsun ya habire
sana bahsettiğim
işte o kürek!
sahi senin denizin nerde

bir bakraç su getirebildim ancak
o da ölmüşlerine

Erhan MINDİZ

BİR GEMİ İLE BİR HAYAL

findık kabuğundan gemiler yaptım
karadeniz'de
gemiler battı kendi karasularımda
bir gemi bir hayaldi bizim için
şiiirler yazdık kağıda
şiiirler verdi gemilere ismini
sararmış kağıtlarda hayallerimiz yaşlandı
karadeniz az tuzludur ama yaşattır gözleri alabora

bayramlarda ellerini öptük hayallerimizin
çünkü bayramlar bitirirdi küslükleri
hayalsiz yaşamak esaretti bedeli ağır
aşk özgürlüktü yüreklere geçirilmiş giyotinden
sonra sonsuzluk oldu aşk
yerçekimsiz bir ortamda dalgalandı hayaller
ve çapa attı engin denizlere
bir gemi ile bir hayal

Cengiz BAYER

SANCI

Bir badem tanesi
Kabuğu arasında
Kabuğu çatlatan itki
Düştüğünde toprağa
Ayrılış,
Menekşe rengi çıplaklığı
İlk nefes karmaşıklığı
Soluğun rüzgarla kardeşliği
Ve başlar
Saflığın giderek anlam kaybettiği
Zaman aşımır
Örselenir merakların
Düşüncelerin avında.

20.09.2011

Ejder DEMİR

ÇEMBER

buza kesmiş döşekler seriyorlar altımıza
üstümüze mayınlı yollar
her çelenge bir tabut iliştiriyor bay başkan
her yaraya bir yürek
siper etmiş göz yaşlarını kendine
kırklanmaya kan arıyor

hırpalanmış kapıların ardında
kanatsız kuşlar ağlaşıyor
vitrinlerde parçalanmış cesetler
çığlık çığlığa mülteci sirenler
konaklayacak yer arıyor

Rasim DEMİRTAŞ

KAHVEHANE

kaşık kalay ışığı
yudum dudak aşığı
tavşan kanı çay
insan sohbet âşığı

Mert ÖZEL

SAADET BİR İKİ

saadet nasıl uyur bilmelisiniz
ben bildim
gecenin birinde geldi
ikisinde gitti

mahallenin ormanında havladı köpek
pencerelerde sigara fenerleri ile kafatasları
bir yanıp bir söndüler
en eski yangını başladı coğrafyanın

yatağımız nasıl uzundu görmeliydiniz
ben gördüm
ellerimi yatırıyordum uykuya
bulaşık deterjanlarından köpükler çiziyordum
ağladı sırtım
topuklarım güldüler

gecenin biri

saadet konuştu duyarlıysanız
ben duydum

ayaklarını çıkarmalısın önce
kullanılmamaktan çürümüş ayaklarını
tek bir uzuvdur insan
bunu bil istedim

bildim bedenimi aynada
emekli bir memur bulmacası
uzuvlarımın eski dildeki karşılıkları
soldan sağa bacaklar
yukarıdan aşağı şeytan tırnakları

yirmi dokuz harfli bir uzvu aradım

her bulmaca yoldur biraz
işte bir trafik levhası
“dikkat! saadet öncesi son pencere”
astım çıkarıp hafızamı
bir de ayaklarım

henüz başlamıştım unutmaya
dişlerimi fırçalamayı bırakalı
izmaritler çoğaltıyordum ağzımda
ben okşadıkça kütüphaneler yanıyordu
çok bilmiş bir filozofu boğazladım
ki boşaldım

gecenin ikisi.

BİREYİN TERCİHİYLE SINIRLI BİR ŞİİR

İbrahim OLUKLU

ADRES

bastırır elbet bir gün çekirge börtü böcek sesi
petrol taşıyan tanker gürültüsünü
fark ederiz kelebeğin yüzünü
kaç rengi büyüttüğünü yüzeyinde

kucak kucağa veren iki tohum
alnımızdaki teri silmeye eğilen söğüt
bakımsız çakımsız kalp hala küt küt

nakit alınan taksit taksit ödenemeyen hayat
şu aradığım adrese bir bak
sabır caddesi derman sokağı
kendini koy verip ağlama apartmanı
aşk numara
bir kumrunun umuruna

her şeyi biliyorum! ne büyük hüznün
çocukken ıslık çalmayı öğrenmenin
sevinci yok hiçbir şeyde
uzanamıyorum hayata
defterdeki kenar süsleri gibi
keşke her şey yeni basılmış kitaplar kadar sıcak olsa
annemin elleri koksa tüm hamur kağıtlar

çıtalı uçurtma gibi takılsam bir dala
kiraz yemek için

öpüşmek ten
vişne çürüğü
olsa dudaklarım

Mustafa Ergin Kılıç, (*Deliler Teknesi*, Temmuz-Ağustos 2009)

Şiirin ilk dördünlüğünde insanal pratiğin bir ürünü olan "petrol tankeri" "gürültüsü"yle saptanıyor. Burada "petrol tankeri"nin dolu veya boş olmasına bakılmıyor. Taşıdığı petrole, o petrolün insana olan yararlarına veya zararlarına, tankerde çalışan insanların yaşamlarını bu yolla sürdürdüklerine dair bir anlamlandırma da yok. Gürültü yapmasından dolayı "petrol tankeri"nin olumsuzlanması var salt. Bunun karşısınaysa o gürültüyü ortadan kaldıracak veya bastıracak ne "petrol tankeri"nin olumlu yanları ne de başka bir insanal etkinlik konuyor. Gürültüyü böylesi bir etkinlik değil, "çekirge", "börtü böcek" sesi bastıracak. Bu karşıtlıkta, "petrol tankeri"nin oluşturucusu güç, isterse o gürültüyü arttırabilir veya azaltabilir. Oysa bunun karşısına konan "çekirge" veya "börtü böcek", arkasında böyle bir güç olmadığından, o "gürültü"nü bastıramaz. "Börtü böcek" in "çekirge"yi de içerdiğini hemen söylemek gerekir. Şiirin aynı zaman bir eksiltme sanatı olduğu çok biliniyor artık. "Bastırır elbet" denilen yerdeki geniş zamanlı anlatım ve "elbet" sözcüğündeki, bu zamana bağlanan vurgulama, "börtü böcek sesi"ne o "gürültü"nü bastıracak bir güç katmıyor.

"Gürültü"nü bastırmaya yönelmeyen insanal etkinlik, "kelebeğin yüzünü, yüzeyinde kaç rengi büyüttüğünü" fark etmeye yöneliyor. "Fark ederiz" derken yapılan çoğulluk, eylemde çoğulluğa çıkmıyor. "Fark ediyor" yalnızca.

Bu "fark ediş", "börtü böcek sesi"ni güçlendirecek araçlardan da yoksun. Çok uzak bir anlamlandırma olarak doğaya, "börtü böcek" in yaşadığı doğaya, yabancılaştığımızı çıkarsak bile, bu doğa "tanker gürültüsü" kendiliğinden bastıramaz. Bir yanda insanal etkinliğin ürünü "tanker", diğer yanda insanal etkinliklerce güçlendirilmeyen "börtü böcek sesi".

Şiirin diğer dizelerinde bu anlamlandırma sürüp gidiyor. "Kucak kucağa veren iki tohum", "alnımızdaki teri silmeye eğilen söğüt" karşısında sadece "bakımsız çakımsız kalp küt küt". İnsanal etkinlik, doğaya yönelişte böyle bir tavır içinde. "Tanker gürültüsü"nü "bastıracak" doğaya başka araçlar sunmayan bir tavır. Anlatıcı "bakımsız çakımsız kalp küt küt" diye belirlenen bir tercih içinde. Bu araçları oluşturmaya/sunmaya değil, kendi içine dönen bir tercih. "Bir kumrunun umuruna" gerçekleştirilen bir etkinlik var; ama "bir kumrunun umuru" orada öylece duruyor. "Bir kumrunun umuru", "petrol tankeri"nin gürültüsünü" oluşturan insanal güç karşısında yine yalnız. Anlatıcı, bir anlamda, kendisi için kullanıyor o doğayı. Bu da başka bir tüketme ve yabancılaşma hali. "Sabır caddesi, derman sokağı, kendini koy verip ağlama apartmanı, aşk numara" bağdaştırmaları bu hali ortadan kaldırmıyor. Başdaştırmalardaki ustalığı, özellikle "aşk numara" bağdaştırmasını şiirsel söz açısından bir değer olarak vurgulamak gerekir.

Yukarıda konu edilen doğa karşısında bu tavrı sergileyen anlatıcı, sonraki dizelerde "çocukken ıslık çalmayı öğrenmenin sevinci"ne yöneliyor. Aşkınlaştırılmış bir "sevinc" tasavvuru. "Her şeyi biliyorum" sözündeki alaysama, aşkınlaştırma halini ortadan kaldırmıyor. Anlatıcının çocukluğundaki halleri içinde "anne" de var. "Annemin elleri koksa tüm hamur kağıtlar" dizesi annenin hallerine çıkarıyor anlamlandırmayı. "Her şey yeni basılmış kitaplar kadar sıcak olsa" dizesinde de başka bir insanal hali dile getiriş var. İsteklenme içindeki insanal hal. Burada da "kitaplar" demek yerine "kitap" demek başka bir eksiltme olurdu. Tek varlığı anlatan kimiz sözcükler, genel anlamda kullanılabilir çünkü dilimizde. "Kalem aldım." dediğimizde tek olanı anlatan kalem sözcüğü, "Kalem insan için önemli bir araçtır." dediğimizde geneli anlatır. "Annemin elleri koksa tüm hamur kağıtlar" dizesinde de "tüm" sözcüğü eksiltilebilirdi. "Kağıtlar" sözcüğündeki çoğul takısı hepsini anlatıyor çünkü.

Şiirdeki anlam çevrimi içinde "doğa"yı güçlü kılmaya yönelmeyen anlatıcı, bu kez de dilek-şart kipli bir söylemle çocukluğuna, oradaki bazı hallerine yöneliyor. Dolayısıyla "uzanamıyorum hayata/defterdeki kenar süsleri" gibi denilen noktaya çıkıyor. Oradan da "öpüşmek ten/vişne çürüğü/olsa dudaklarım" denilen son noktaya. Bütün o doğal öğelerin unutulduğu bir noktaya. Bireyin "öteki"lerden yalıtıldığı "salt" bir noktaya.

Bir estetik tercihe göre edilmiş sözdür bu. "Öteki"ni araçsallaştıran, onlara yabancılaşan şiirsel bir söz.

Mehmet RAYMAN

SICAK SU

çevir değirmenin taşını
öğünsün buğdayım
göreyim unu
herkese ekmek yapayım
bulutların suyunu

gözlerin dağ lalesi
az ilerde sıcak su çıkışı var
rumlardan kaldığı söylenir
hamamların suyu soğumuş iyice
gövermiş yosunları
sürdüm gözümün çevresine

Özlem ÇİÇEK

BELLEK

sözün belleği yok

kopardığı dalları bahçesine taşırken
unutuyor az önce terk ettiği ormanı
kaybolduğu patikalarda döküp saçıyor
özündeki anlamı

-geri dönülmez artık
korkmayalım kuşlardan-

yolun belleği yok

eksiliyor dil yolunda
yürekte döllenmiş dirim
her şiirin bir ölüm oluşu
belki de bundan

-merhumu nasıl bilmezdimiz
az mı su içmişti pınarımızdan-

ölümün belleği yok

adak değil
sözcüklerin üzerine diktiğim
titrek alevli mumlar
sarhoş geceye
günün yolunu gösteriyorlar

-gecenin teni ipekse
güntüncü kılıçtan-

kimsenin haberi yok

parmak izi tutmayan tek şey insan teniymiş
yalan!
tenimin denizinde hâlâ yakamoz
bana balıkları sevdiren adam...

Seda ERİŞ

ORİON

Ey Orion yıldızı başıyla beni eskitilmiş
Ruhların gümüş tozanları arasından
Sonsuz ürperişte dalların kırılğan ev sahipliği
Hıştırtısı devrik rüzgârın ötelere taşınan ağızlığında.
Özünden uzaklaşmış tanrılara yaklaşan sesler korusu
Hatırla beni sarkıtların giz düşümleri boyunca
Koygun şehirleridir usumun anıtı dikilen boyuna.

Kör kayalıklar ketum rüyalara teğet hayatla noksan
Sesin yağmalıyor tepelerimi sensizlik dört köşe.
Aklıma musallat tarih palamarlarını çözüyor yüreğime.
Ey Orion yıldızı başıyla rüzgâra sırtını veren geçmişimi
Durgun göllerin yapay setlerinden geçirdiğin saçlarıyla
Bir kalbin umursamaz dilini ele verirsin sinsice
Kızgın ölçütleri zamanın delip geçen bakışların gibi koygun.

Sunağında biriktirdiğin kelimeleri yiten anlamların ardı
Ey Orion yıldızı başıyla körpe rüyalara gebe sızımı
Bir gün terk-i diyar edeceğimiz kurutulmuş soluğundan
Apollon'un
Aynalardan sarkan bedenlerde buluşacağız gün
dönümlerinde
Kalabalık meydanları nahoş tünelleri kucaklayacak kristal
bedenin
Kutsal hep kutsal akacak kanın ruhunun ayaklandığı yerden
o zaman
Kirlili girdabında kaç ölünün gözleri yıkanır söyle Orion
başıyla gizlerimi

Naci BAHTİYAR

ARAMIZDAKİ ZAMAN

Ne çok öldü büyüklerim
oysa hepsinin küçüğüydüm
çocukluk aynasıydım ellerinde
deri/ndeki çatlamış çizgileri hohlayan

Dediler bu keder çizgisi, üç vakte böler gençliği
ah! yüzüme sürdüğüm ellerimin inancı
parmaklarımdan aksın kırmızısı ağır kederin
karışmış say geceye, başımdaki okuntularımı

Bir ağacı duduğundan öpüyorum
damarlarım ısınıyor, kulağımdaki inancım artıyor
baktıkça çoğalıyor sararan dağınıklık
bir ömrü sombaharlıyoruz dedemde

Yüzümden uzaklaşıyor fotoğraflar
Bir serçeyi severkenki ellerim üşüyor, küçülüyor
Ben azaldıkça güne, artıyor aramızdaki zaman
Şimdinin dünü
çok hızlı kayıyor yarına

Bir bitirişe uygun düşen pek çok söz edilebilir. Ancak bunların hiçbirini söylemeye gerek olduğunu düşünmüyorum.

Aslında iyi gidiyordu; fakat mesleki ve akademik yoğunluğum nedeniyle bu köşeyi bu ay bitirmeye karar verdim. Çevirmem gereken bir kitap, hazırlanmasına katkı koymam gereken bir dergi var. Dergilere yetiştirilecek yazıları da düşününce, hem akademik hem de sanatsal faaliyetlere ayıracağım zamanı iyi ayarlamam gerekiyor.

Ramis Dara'ya, yazılarımı, tek kelimesine bile müdahale etmeden ve göreceği tepkilere aldırılmadan yayımladığı için teşekkür ediyorum. Bu güveni bana en başta verdi ve sözünden de dönmedi. Bence bu, onun iyi bir editör olduğunun belgesi. Aksi durumda zaten ben de *Akatalpa* için değil oniki, bir sayı bile yazı yazmazdım.

Elimden geldiğince, aklımın erdiğince ve dilimin döndüğünce farklı durumlara değinmek, müdahale etmek istedim. Bunu başarabiliysem ne ala... Nispeten de olsa bunu başardığıma inanıyorum.

Yazılarım nedeniyle, küsenler ve benle ilişkilerini bitirenler oldu, telefonla ya da internet üzerinden kavga ettiklerim... Kişisel olarak gördükleri dostluğu, edebiyat alanında da bekleyenlerin elbette biraz canı yandı. Elbette, böylesi kişilerin dostluklarına inanabilmem mümkün değil; o nedenle iyi de oldu. Elimden geldiğince, meseleleri, kişiselleştirmeden; üründen (öne sürülen fikirden, tezdin) yola çıkarak ve temellendirerek ele almaya çalıştım. Kendimce bir etik öne sürdüm. Kimseyle kişisel bir husumetim yoktur, olmayacak da.

Yaptığım eleştirilere, sivri dilime ve alaycılığımıza rağmen, sinirlense bile soğukkanlılıkla yaklaşan ve yaptığını, eleştirilerimi dikkate alarak gözden geçirenler oldu. Yeni arkadaşlıklar kurdum. O nedenle mutluyum. Bu köşeyi hazırlamam nedeniyle bol miktarda dergi gönderilmesi de bir başka sevindirici noktaydı. Allah tirajlarını artırsın!

Başka projelerim var elbette... Az sabır...

Bundan sonra, *Akatalpa*'da bu köşeyi kim hazırlar bilmiyorum, ama bu işin altından kalkabilecek; sadece sanatla ilgili, popülerlikten uzak, ahbap çavuş ilişkisine girmekten kaçınan, sözünü esirgemeyen, sanatsal kimliğini kişisel ya da kurumsal bir çıkar için kullanmayan, Cihat Duman gibi birkaç arkadaş var. (*Hurda Sanat*'ın (<http://cihatduman.blogspot.com>) provaları neden burada yapılmasın.) Bu işe, öncelikle gençlerin el atması gerek. Onların sesini duymayı bekliyorum. Onları izlemek, kimi zaman can yaksa da keyif verir. Günümüzdeki durum göstermiştir ki gençlerin sövgülerini, Hüseyin Peker ve Hüseyin Alemdar gibi ihtiyarların övgülerine yeğlemek lazım.

Umarım, övgüden başka amacı olan ve bir eseri derinlemesine inceleyen ve gerekiyorsa onun olumsuz yönlerini göstererek kötü olduğunu söyleyen ürünlerin ve yazarların sayısı artar.

Bana tahammül edenlere şimdilik teşekkür ediyorum.

karayazi.editor@gmail.com

Kumaşının diriliğine göre adam tartma işi –şimdilerde ‘adam gibi adamsın’ zevzekliğiyle dile gelen pop samimiyet cıklığının ötesinde-, çoğunlukla kaynağı belirsiz kitlesel yakınlığa karşı geniş açılı bir yaşam sürme kaygısı ve arayışının alçak perdeden terennüm edilmiş asırlık şanıdır. Ama bir de aynı kumaşın çok seyreltik olmayan “doku”su, kalın dokulu yüzeyi var elbette, bam teline dokunma kabiliyeti... Meseleye bu zaviyeden bakıldığında, insan kendinin değil, dışının (yani diğerlerinin) doluluğu, ama her halükârda -yine de- kendinin boşluğudur. Bu boşluk asla dolmamalı; eksikliği, gereksinmesi hissedilen yeğinlik duygusu her dem yakaya musallat olmalıdır ki, majüskülle yazılan şiirin, hakiki söz’ün kesif şırası çıksın ortaya... Değil mi ki, ruhsal etkileme gücünün serencamı ancak ruhu bedene kapayarak, sözcükleri böyle bir sınırdan yorarak, eşeleyerek varır henüz dile gelmemiş gizlerin otağına. Bu gizli gerçeği açık etmeye yanaşmayan her itiraf, bir topluluk gereksinmesi içinde kıvranan âdemler piyasasında “karşılıklık” ilkesine göre değerlendirilir. Bu temel uzlaşma gereğince ki, kişiye giydirilen kumaşın yüzeyinde yalpalayan gözlerin aralıksız seçirmesine yol açan kısa süreli bir yakınlık hissi, sonunda şırazesini keskin bir renk görgüsünde bulur. Birini uzaktan da olsa kendi sesinin renginden tanımak, ona bahşedilmiş bu kumaşın abartılı hişirtisinden alır gücünü. “Kumaş sağlam biri” deriz sıklıkla sözgelimi, sözel ve davranışsal açıdan sıkı dokunmuş örgüsünün aynı güçte başka ruhlarla dokunan müşfik etkisinden söz ederken...

Şair Yavuz Türk’ün ilk şiir kitabı *Kumaş*, kendi deyimiyle, “kumaş’ın (bu) ilk metresi”, dili ve yalnızlığı ipek sıkıntısında sınanmış umuma saklı bir itirafının kendine karşı sergilediği sertliğin kayıtlarını düşüyor izlenimi vermekte ilk bakışta. “Sevgiyle değil, sözcüğüyle büyütülen çocuk”un (s.13) –iyi ki- ihmal edilmiş yaşamının, kendi “gölgesini durgun bir ağaca asmış” (s.14) ergenliğin alttan alta biriktirilmiş hırçınlık yoklamalarının patlamalarıyla açılmakta kitap. Bu enfantil taşkınlık söyleminin bir uçtan bir uca kat ettiği sınırlar, daha ilk sayfalardan başlayarak kendini ele veren bir kesinlikle, bir yandan Doğu-Batı kültür daireleri arasında gerili bir bilinci askıdan alma çabasının prematüre bir “muştucusu” olarak resmedilirken; öte yandan -bildik bir deyimle söylersek-, kendini yıkıp yeniden kurmanın sancılı zeminine kayıtların. “Aşağıdan Gelen Sesler” isimli şiirin, hor görülmüş bir hayatın bastırılmış dilini açığa vurduğu ne kadar doğruysa; hiç kuşkusuz, “büyüme”nin “eyvah!” ünlemine yataklık eden serzenişinin, çocukluğun yitirilmiş atlasına arka çıktığını söylemek de o kadar anlamlıdır. Hangisi olursa olsun, çalışma-merkezli (kapitalist) toplumun pazar günü cennetinin coşkusunu haftanın ilk iş gününe emanet eden hüznünün dile getirildiği bölümlerin farklı yorumlara meydan vermeyecek ölçüde aşikâre edildiği de bir vakta olsa gerektir. “Gibi bir çocuk pazartesi hüznünden dünyaya bakan” (s. 16) devrikliğini takip eden dizelerde de aynı yaşama sevincini yeniden ele geçirme isteğinin –artık- mutlak biçimde yitirilişini kesinlediği neredeyse tartışmasız gibidir. Nitekim milli örf ve değer seremonilerinin, enfantil coşkuda açılmış gedikleri tamamlayıcı gücüne duyulan inancın ancak acı alayın onarıcı gücüne başvurulmak suretiyle yıkılabileceği düşüncesiyle karşılaşıyoruz sonraki dizelerde de. Zannediyorum –dahası, güçlü bir şekilde hissediyorum- ki, *Kumaş*’ın şairi, bizatihi kendi kimliğinde, bu ülke insanının psikopatolojik varlığının içinde kıvrandığı karmaşanın izini sürmeyi gözetin ısrarcı bir tavırla, önemli

varoluşsal mevzulardan birine; özünde, “çocukluğun yitirilişi” olarak tarif edebileceğimiz temel bir coşku yoksunluğunun yakıcı sonuçlarına odaklanıyorsa benzetmektedir. “İyi Kötü Büyüyen Ağaçlar”, “Aşağıdan Gelen Sesler” ve daha çok da “Anne” isimli şiirlerde açık/örtük sezilmektedir bu hüküm. Çocukluğun yitirilişi, kuşkusuz, hem içinde yaşanılan tarihsel an’ın bir yansıması, hem de resmi siyasal yurttaşlık söyleminin bir sonucudur: Erken duyulmuş bu üzüntünün kaynağı, ilkin erken çocukluk yıllarının, sonra sonra tüm hayatın “zorla törene çağrılan çocuklar”ın (s. 23) gözünden algılandığı, gitgide egemen kültürel uygulamaların içinde eriyip bir parçası olundukça fark edilmeksizin koşulsuzca “evet”lendiği ahlaksal bir emperatifin; Althusser’ci anlamda söylersek, insanın tıpkı “sudaki balık misali içinde yüzdüğü suyu fark etmeden yaşayıp gitmesine” benzer bir spontanelikle kabullenildiği yanlış bir idrakin zamanla meşru bir çerçeveye edinerak sıradanlaştığı bir yaşamsal evrenin sonucu... Artık bu yeni eşik-altı duyum evresinde, annesinin “aklaşan saçları içinde tanrıyı arayan” (s. 15) çocuğun hayal gücü zenginliğinden somut izler bulabilmek de imkânsızdır. Farkındalık duygusunun yeniden yeşereceği ileriki yaşlarda edinilecek yeni bir “su görgüsü” ile birlikte açılacak olan isyan bayrağı, kişilik kumaşında yeni seslere, hisyretli sözlere gebe olur ve olacaktır. Nitekim: “Zaman da soylu karanlık da sizindir, kullanabilirsiniz” (s. 19) serzenişi, kişiyi sembolik sisteme bağlayan halatların gevşemeye başladığının açık kanıtlarından birisidir. Aynı yerde, toplama’dan sonra gelen ikinci temel hesap işlemi çıkarma’nın erdemi ve çekiciliği vurgulanacaktır. Toplu çekilmiş fotoğraflardan kendi aksinin çıkarılmasıyla oluşacak o eşsiz ve biricik boşluk, resmi kültürel sistemin aymazlıklarının içinden edinilmiş küçük bir zafer haykırışı gibidir adeta. Bu aşamada artık, denecektir ki: “Hep bir makasla kesin beni fotoğraflarda” (s. 19). Bu içsel aydınlanış, büyük ve toplu büyü bozumunun bu “altın vuruş” a karşılık gelen mutluluk an’ı, hakikati görebilme gücünde ve yetisinde bulur asıl karşılığını. Çok bilen bulucuya da unutmanın yolunu bulamaz bir türlü... Aynı şekilde, yine çok bilen en dayanılmaz bilinç acısını çeker; gördüklerini görmezden gelemeyecek kadar ölümcül bir kendine dürüstlikle donatılmıştır bilinci; çünkü görmezden bilmezden gelme rahatlığının sonunda oluşacak bir dizi onur yarasının sonsuza dek kapanmayacağını bilir. Şu halde, şairin *görme* gücünün keskinliği, istenmeyen görüleri ve öngörülerini de içine alarak, daha başka yeni bunaltılara doğru açılan geniş kapılar, yollar aralar önünde. Bilme gücünden ödün vermek de benzeri bir açmazla nihayetlendir önünde sonunda. Görmek ve bilmek işkencesi, verili bir tanrısal yeteneğin mutlak kefareti olarak hayat boyu sırtlanılmak zorunda kalınan bir yükür; bu idrak yükünün müellifi, bu yola bir kez baş koydu mu, şöyle demekten başka çare yoktur onun için artık: “En çok görebildiğim yerde tıkanıp gidiyor!” (s. 26). Göre/bilme’nin göre/bilene apaçık görünen yolu tıkadığı mukadder bir an’dır bu. Tıkanmış yollara girmek, anlağı sağır taşlarla biledikçe, geniş kapılardan girip geniş yollara düşmenin erinci, daha da daraltır tanrı vergisi bir yetinin ufuklarını... Acı duyarak görmeye devam etmek, ya da şairin deyimiyle, “su görgüsü kazanmak” (s.27), gitgide yalnızca “akıldaki kitapların yerini değiştirmekle” (s. 27) kalmaz, aynı zamanda onu ileride bekleyen yeni karmaşaların mottosu olur... Tinin ve bedeninin, doğrunun ve yanlışın, doğanın ve kültürün sonu gelmez çelişmesinde iç içe geçen şey, şu bir tek imgenin yarattığı sarsıntıda karşılığını bulan bütün bir hayata adreslenir- kavrayışı bir tek sözcüğe sığdıran şu dizelerde olduğu gibi tıpkı: “Günaydın derim / bütün bir yılın özeti gibisiniz” (s. 23). Ay altı âlemlerle hesaplaşmanın da bir sınırı vardır elbet. Eleştirel bakışın nişangâhında, silinip giden “dünyevi hazlar bahçesi”nin ötesine geçilir burada.

Acı alay ve humor, Tanrı’yla didişmeye yönelen yeni bir dilde mayalanır. Yeryüzü aptallığının ortaya çıkardığı yanlış sağlama, bir de, tanrısal evrenin sınır boylarında sınanır. Humurun Tanrı’ya doğrudan seslenme biçiminin egemen formu kılınması, dahası, bunun bilinçli bir tercihle benimsenmesi, zekâca birbiriyle boy ölçüşme onuruna sahip iki eşit gücün Olympos arenalarını mesken tutar kendine. Çünkü bilinir; Tanrılar bilek güreşinden değil, söz düellosundan yanadırlar oldum olası. Bu bakımdan: “Gidiyorum tanrım, başka şiirde görüşmek üzere” (s.39) ya da “Tanrım, maymundan gelmedik, di mi?” (s.39) gibi ironik alıştırma, ringde sekerek dans eden karşılaşma öncesi bedensel ısınmaların sözel tercümesi olarak da okunabilir. Ama açıkça söylenmiş her söz, hesapsızca meydan okuyucu her güç gösterisi, şair terazisinde darası alınmamış gizli bir ağırlığı eksiltir. Bu destansı karşılaşmanın yenilgiyi aşıkâr kılacak olan bedelsiz gösterisi kendi yatağı dışında akmayı seçmiş her suyun er-geç ödemesi gereken bir bedelde son bulur. Çünkü olsa olsa: “Tersten akan ırmaklar / kendi çobanını eksiltir kıyıda” (s. 44). Her sapkınlık ertesi yaşanması mukadder olan bu uslandırıcı yenilenme, yazgının baş eğmez muhkemliğine karşı bu kaçınılmaz yenilgi, egemen sembolik sistemin kişiöğlünün algı düzleminde yeniden pekişmesine yarar. Ne var ki, yaşanması gereken tekil serüvenler deneyi tüm yakıncılığıyla yaşanmış, çarpışma ölümüne bir kararlılıkla gerçekleştirilmişken, geriye, elde sadece bu ölümcül kopuşu göze alma cesaretinin onurlu avuntusu kalır. Belki de bu avuntudur şairin kumaşını hep diri tutan, denenmeden kalmış şeylerin alt edilmez azabını vahşi bir at gibi durmadan sırtından atarak hafiflemesini sağlayan... Unutmanın acısını yeni bir şeyleri hatırlatarak telafi eden söz ustalığının kavramsal kuşatıcılığının bir sınırı yoksa da, imgelemin kuşatıcılığı, er-geç adına gizem denen çok kıvrımlı labirentlerin koyu ağırlığıyla mühürlüdür. Bu nedenle, şairin ipeğin sesiyle start alan yolculuğu, “içimizdeki koyu ağırlık” a denk düşen “zaman” (s.53) sarkacının yeni muammalarıyla sürüp gider sonsuza dek. O sonsuz muamma ki, “gövdeyle var olan, gövdede var olan kireç”tir (s.53). Çözülmesi zaman alır bu kirecin, zaman’dan alır; gövdeyi de gençliği de zamanla kendine küstüren, “her şeyi talan eden” “eksik [bir] kaygıdır” (s.55). Başta Heidegger olmak üzere, Lacan’ın, Levinas’ın ve tüm diğer Batılı majör filozofların majüskül kaygısıdır bu özünde. *Objet petit a*’dır; yokluğu sürekli olarak hissedilen, ama yokluğuyla birlikte açılan yaşamsal yarığın boyutları tam olarak kestirilemeyen kozmik bir yitiktir. Arzu’dan öncesi ve ötesidir; arzuyu arzulamaz hale gelmenin yol açtığı deruni bir endişenin kaynağıdır. Daha doğum öncesi bir dönemsel an’a kayıtlanan koşulsuz mutluluk idea’sıdır bu; yaşarken ve yaşam boyu izi sürülen idrak ağrısı... Hepimizin yaşamına dokunmuş o sepya kumaş’ın şairi için zamanın karıp önümüze dağıttığı kâğıtların kulaklarımıza fısıldadığı son söz, daha başta “Mukaddime” açılışında dile gelmiş o “ilk söz”le niçin hükmünü tamamlamasın:

“vakt-i ahirden evvel meskendir içimde ecel
erkekler ağlarken çirkin olur kadınlar güzel” (s.11).

Kaynakça: Yavuz Türk, *Kumaş*, YeniYazı Yayınları, İstanbul 2010, 61 syf.

HÜSEYİN PEKER’İN “SESLİ TERLİKLER” ŞİİRİ ÜZERİNE GENÇ BİR YÜRÜYÜŞ

Ayhan Emir YOLCU

“Felsefe, şiirin evren rahmindeki bebeğidir.”

Fazıl Hüsni Dağlarca

Hüseyin Peker’in “Sesli Terlikler” isimli şiiri Varlık Dergisi’nin 2010 Nisan [1231] sayısında yayımlanan bir şiir. Gündelik yaşamdan, şairin iç çatışmalarından, isteklerinden, yaşam tecrübesinden izler taşıyor.

Şöyle başlıyor şiir:

“kar olmak istedim, erimeyi göze almak için”

Kar olup, erimek... ‘erimek’ eyleminin şiirde yüklenmesi gereken ‘kutsal’ ya da en azından ‘insani’ bir görev olmalı. İlk dizede gerçekleştirilen ‘kar’ ve ‘erime’ bağlamı, böyle bir hassasiyet oluşturma çabası içinde. ‘kar’ olma halinden ‘erime’ durumuna geçiş zahmetli, sancılı bir değişim olmamakla beraber, ısı kaybından kaynaklanan basit bir maddesel değişimdir. Bu durumun toprağa, dolaylı olarak da bitkiye faydalı olduğu çıkarımı yapılabilir. Çok uzak bir anlam olarak, dağlardan akan ‘bahar suları’na dönebilir, ‘kar’ imgesi. Salt ‘kar olmak’ istemi, güzel bir imge olabilir; fakat ‘erimek istemi’nin şiire kattığı herhangi bir boyutun, derinliğin bulunmaması ve neden erimek istendiğinin açıklanmaması, bir yere bağlanmaması ve en azından ima dahi edilmemesi dizeyi havada bırakıyor.

Bir yere bağlanmayan istemlerle devam ediyor Hüseyin Peker:

“tekrar doğmak istedim, kendi dalımı
kestiğime bakılırsa. ...--“

Yukarıdaki ifadelerden şöyle bir çıkarım yapılıyor: Şairin, kendi dalının [yaşamının] kendisinin kestiğine bakılırsa, şair yeniden doğmak istiyor. Ama neden? Hangi acı, hangi hüznün, hangi başka bireylerin yok sayılmış tereddüt ve sancısı, hangi toplumun parçalanmışlığı, hangi kayanın içindeki karınca, hangi İbrahim ateşinin izindeki karınca... Şiirde asıl belirtilmesi gerekenler bunlardır. Fakat neden-sonuç ilişkilerinin, şairin istemlerinin kaynaklandığı yerlerin belirtilmemesi şiir de bir boşluk ve fazlalık [söylenmek istenen şeyin etrafında gezinirken fazlaca ayak izi bırakılıyor] oluşturuyor.

Altıgen şiirine Hüseyin Peker “Başkası doğar, insan kendi dalını keserken” dizesiyle başlıyor. Kendini burada tekrar eden şair, ‘dal kesmek’ ile ‘yeni bir doğumu’ bağdaştırırken doğan kişinin kendisinin değil bir başkası olduğunu söylüyor. Oysa durum, “sesli terlikler” şiirinde tam tersidir, doğacak kişi şairin kendisidir.

“ --... cam kenarına döküm
söylediklerimi. ...--“

Şiirdeki belirsizlik devam ediyor. Bu konuda İlhan Berk “İmgenin gücü belirsizliğindedir. Belirsizliği kışkırtarak,

çoğaltarak bir başka belirsiz-belirlilik önermesindedir.”¹ diyerek, belirsizliğin ‘imgede’ yakalanan bir ‘belirlilik’ olduğunu ifade ederek, şiirin tamamında bir anlam yoksunluğu oluşturmaya “belirsizlik; yani kapalılık, çok anlamlılık, sınırsızlıktır...”² sözleriyle karşı çıkar. Bu doğrultuda “...şiir, bir şey anlatmaktan çok, bir şey sezdirir.”³ der. “sesli terlikler” şiirinde geçen içeriği sezilenemeyen belirsizlikler ve ‘söylenenler’ ve onların sıradan ‘cam kenarına’ dökülmeleri bu anlamda bir yere konurulamıyor. ‘Söylediklerini cam kenarına ‘dökmesi’, söylenenlerin cam kenarına bırakılmış bir çiçek olma ihtimalini de ortadan kaldırıyor. En iyimser bakış açısıyla, ‘cam kenarındaki çiçeklere dökülen sular’dır şairin söylediği... Ve önceki dizelerle aralarında bir bağıntı bulunmuyor.

“ --... kahve molasında sesli terliklerle
çöktüm kendime. ...--“

‘kahve molası’, şiire ‘ofiste’ havası katıyor. Ardından, şiire başlık olarak da seçilen, gündelik yaşamın sıradanlığına değinen, şairin sıkıcı bir ev hâli olarak ayağında sürüdüğü ‘sesli terlikler’ geliyor. Bu hâl, şaire bohem bir ruhaniyet olarak ‘çöküyor’.

Ve ekliyor:

“ --... parçalara böldü rüzgâr beni”

Aslında rüzgâr, bir cismi kolay kolay parçalara bölemez; ancak ve ancak savurabilir. Eğer fırtına halinde değilse [ki şiirde rüzgâr olarak belirtiliyor] ve fırtınaya [rüzgâra] maruz kalan cisim bir yere bağlı, kök salmış ve tutulu değilse parçalanmayacaktır.

“yıldızları saydım, renk değiştirdi yanıklık”

Hüseyin Peker gerçeklikten uzaklaşıp, bir an için yıldızları saydığını varsayıyor ve bunun sonucunda ‘yanıklık’ renk değiştiriyor. Kavramlar arasında herhangi bir ilişki yok. Renk değiştiren ‘yanıklık’ değil de ‘yakınlık’ olsa idi, şairin bulunduğu yer ile yıldızların mesafeleri ve şairin tekilliğine karşın yıldızların sayılarının uzaklığı ile bir bağ kurulabilirdi. Fakat şu haliyle, şiirdeki belirsizlik devam ediyor.

Tüm bu ifadeler, çekirdeği çevrelemiş bir çeper gibi duruyor, oysa aranan asıl şey çekirdektir ya da en azından çekirdeğe dokunan söylemlerdir. Şair çekirdeğin etrafındaki çeperle vakit kaybetmektedir.

“uçak yaptım havanın neminden”

Çocukluk hallerine bürünüyor ve ‘uçak yapıyor’ Hüseyin Peker. Bu sevimli eylemin ‘havanın nemi’ ile yapılması, ‘kavrayışı’ gerçekten zorluyor. Rudolf Steiner, ‘Teozofi’ adlı kitabında; “Kavrayış yolu’ ile gizler açıklık kazanır. İnsan kendinin olduğu gibi bir başkasının ruhunun derinliklerinden ortaya çıkması doğru olarak kabul edebilir.” diyor, ama havanın neminden yapılan [ki nem zaten hava ile ilintilidir] bir uçağı kavramak, anlağı zorluyor.

¹ İlhan Berk, Kült Kitap, YKY, İstanbul 2001, s. 323

² İlhan Berk, Poetika, YKY, İstanbul, 2001, s. 61

³ İlhan Berk, Şairin Tapınağı, Simavi Yayınları, İstanbul, 1992, s. 101

İkinci Yeni hakkındaki olumsuz eleştirilerinde kısmen haklı olan Suut Kemal Yetkin, ‘şiirin ifade araçları’ndan bahsederken şöyle der: *...kelime sestem çok anlamdır ve ses anlamla kendini bulmaktadır.*”⁴ S. K. Yetkin’in ve İlhan Berk’in işaret ettikleri bağlamda “sesli terlikler” şiirinde kendini bulabilen bir anlam ‘havanın nemi’ ifadesiyle de kurulamıyor.

“havuzların gördüğü biriydim. ...--“

‘nem’ imgesinin çağrışımıyla havuz imgesine varıyor Hüseyin Peker. ‘havuz’ imgesiyle de bir hüznün çağrışımı yakalanmak isteniyor; fakat bu duygu ‘havuzların gördüğü biri’ olmak yerine ‘havuzları gören biri’ olarak aktarılsaydı daha etkili durabilirdi.

*“ -... düşüm içine
karın ağrıları çıkardım hayat dersinden”*

Şair, kendisini gören havuzların içine düşüyor burada; belki bir kadının, ya da kuvvetle muhtemel ki ‘karın ağrıları’ ile dersler çıkardığı hayatın içine düşüyor. Argo bir deyiş olan ‘karın ağrıları’ hayat tecrübeleriyle elde edilmiş bir sancı olarak yer alıyor şiirde.

*“kimin soluğunda yırtık var dedim
benle konuşuyor gücenenler”*

‘soluk’ imgesiyle, insanın içine dair özel bir argümana dayanarak şiirini oluşturmaya devam ediyor Hüseyin Peker. ‘soluğunda yırtık var’ dediği kişiler ahlak bakımından şairin anlayışına uymayan kişilerdir ve bu kişilerin içerisinden ‘güçenen’ kişiler şairle konuşmaktadır. Konuşulanların ne olduğunu işaret edilmiyor.

“o an uçtum kanımın kaynamasıyla”

O an [güçenenlerin şairle konuşması] ‘kanın kaynaması’ öfkeyle veya o kişilerin alınmasından kaynaklı bir mutlulukla uçmaya başladığının ifadesi...

“akıl cebimizden çaldılar hepsini”

Özne, birden çoğul hale geliyor. Gücenenlerin çaldığı ‘hepsi’ [ne olduğu şiirde verilmiyor], yani akıl cebinden çalınanlar [akıl yerine bellek kullanılsa idi çalınanların hatıralar olduğu söylenebilirdi] değerli şeylerdir.

*“çatıdaki kiremit bendim. Uçtum
bir halat ördüm hepsine. abartılı iş elbiselerime”*

‘çatıdaki kiremit’ olarak, çatısı olan herhangi bir yapıyı, herhangi bir şeye karşı korumaktayken, rüzgârla savrulmuştur [uçtum]. Özne birinci tekile dönmüştür. Gücenenlere bir halat örek onları bir arada tutmak istemektedir. İşçiler de unutulmuyor, Hüseyin Peker’in şiirlerinde gözettiği [tersanelerde yelken donanımlı/eski paslı dostum, kararın temyizini bekliyoruz, ateş pahası bütün yiyecekler, barış dili vb.].hassasiyet bu şiirde de beliriyor ve ‘abartılı iş elbiseleriyle’ toplumcu bir ses beliriyor. Edip

⁴ Alâattin Karaca, İkinci Yeni Poetikası, Hece Yayınları, Ankara, 2010, s. 143

Cansever’in “Şiirsel Travesti”⁵ dediği [Bu ifade kullanılarak ne Hüseyin Peker’e, ne de Hüseyin Peker Şiiri’ne karşı küçümseyici veya hakaretamiz bir amaç kesinlikle güdülmemiş, yalnızca Edip Cansever’in içerik ve ses uyumuyla ilgili görüşleri alınmıştır.] bu yaklaşımı şiire son istasyonundan ve/veya önceki duraklarından katılmış şairlerde de görebilmek mümkün.

“mürekkebin suya indi, yazdım tenimi iplik edip”

Mürekkebin suya düşmesi ile bir cemre benzetmesi yapılıyor ve tenini iplik haline getirip suya bir şeyler yazıyor.

*“açtım baraj kapaklarını, unutulmuş olmak
kolay değil. ...--“*

Bir yapı [baraj] içinde barındırılan su serbest bırakıldığında [kapaklar açıldığında] yok edici bir güç halinde, bir şeyleri içine katarak akar. Oysa ‘unutulmak’ bir ‘azalış’ eylemidir. Anlamca uyumsuz bu ifadeler şiiri okumayı güçleştiriyor.

*“ ...-- eksik konuşma benle
dünyanın renklerini görmeden yaşama önümde!”*

Şair, ‘güçenenler’e [soluğu yırtık kişilere] henüz hayattan edinmedikleri deneyimler, hayatın görmedikleri renkleri olduğunu ve onun olduğu yerde yaşayabilmeleri için dış dünyanın tadını bilmeleri gerektiğini söylüyor. Dizenin sonuna konulan ünlem işareti, şair tarafından dikkat edilmesi gereken bir dize olarak imleniyor.

“sabun satıcısıyım, binlerce yol önümde”

Sabun satıcılarının önünde binlerce yol vardır, gibi boşa koysan dolmaz doluya koysan almaz bir ifade çıkıyor karşımıza. Bu dizedeki gizem yaşamın içindeki küçücük bir anla, rüyaıyla, gerçekle veya sürrealle yakalanamıyor.

*“süt keşiği dostlar bende, kanlı gözyaşları
masa kartlarını mesele ediyorum”*

Süt içilen zamanlardan beri süregelen dostluklarına dikkat çekiyor şair; aralarından göçüp gidenleri de kanlı gözyaşlarıyla anıyor. Ve meselesi yaşanmışlıklardır.

“topal kuşlar birbirini bulur günün birinde”

Aralarından göçen arkadaşlarına, kalanlar da yaşlanmış olarak [topal kuşlar] varacaktır.

*“topuğuyla dizi arasında çelmeliyorum sendeki
noktaları”*

‘Çelme’ kelimesi, bir kişinin ayağına doğru yapılan bir hamle anlamıyla kullanılıyor şiirde, ama kelime anlamı da aynı dizenin içinde yer alıyor. Bu, noktaların topuğu ve dizi arasına atılmış bir çelme olsa da.

*“yeniden yürüyorum çatlamış kâselere
razıyız hakemliğine, gel, çimlenen soğanlarım var”*

⁵ Celâl Fedai, Şiiri Konuştular, Sütün Yayınları, 2011, s. 115

İKTİSADEN MUTASAVVIF

Işığa bakmak için yüzüne yaklaşıyorum

alnımı hangi yeminden tuttum
işte; raks ederek çıldırıyorum.

hadi diyelim
bir gül batarken tüm bahçeyi yuttu
yeri sırtlanarak göğeldi çınar
sözü, dillerimize akıtılan ırmak
tüm köşe başlarını sahte amerikan
kunduralarıyla kostak, ağızlarıyla
ana rahminin ceninleri tuttu

hadi diyelim
bir yağmura da tutulmadık sevişmeden

kalbimi buldum!

bunu, ruhumu kanatarak fısıldıyorum
kana ve altına bulanmış bir nun
bir waw, bir he, bir hay, bir hu -y
yunustan gelecek hayra ne diyorum;
iktisaden hallaç, hayalen hayyam, cüzdanen rumi
bir laleden Allah devşiriyorum

tutmayın beni, beni tutmayın; gaffuru diyorum
gaffuru; kim devlet, bir bankanın ayak numarasında unuttu.

-hiçbir şey unutulmaz beyim! kalbe daldırılan gümüş tığ
işler ancak sevgilinin kınalı coğrafyalara
hızmalı ceylanlara çalan adımları

aşkın, yaşamakla bir ilgisi yok
sadece özlüyorum!

Şiirde özne, sıklıkla kaybediliyor; bir yerde şair yalnız yürürken, devamında bir şeyin bilinmeyen bir şey hususundaki hakemliğine bir toplulukla birlikte razı olunuyor. Belki susuzluktan ve belki unutuluştan 'çatlamış kâseleri' yeniden hatırlıyor ve yaşam belirtilerini 'çimlenen soğanlar'la vurguluyor.

"büyülü dünyada bekçiyiz ikimiz, camdan şişelerle"

'büyülü dünya' imgesi, şairi parçalara bölen rüzgârların, karın ağrıların, hayat derslerinin ve soluğunda yırtık olan kişilerin yer aldığı bir dünya olabilir mi? 'camdan şişeler' imgesi,

"erkekçe yaş döktüm"

dizesiyle belki 'rakı şişesi' olarak bir anlam kazanabilir. Fakat şair bu dizede bir erkeğin ağlamasına dikkat çekiyor.

*"renkleri yumuşatmış biri
papatyalardan oluşan duvaktın gözüme
yeniden evleniyorum dertli kalem"*

Yeni bir şiir yazılıyor olmanın heyecanı 'renk, yumuşak, papatya, duvak, evlenmek' gibi imgelerle örülürken, kalemin bu heyecanı aktarırken maruz kaldığı ızdırıp görmezden gelinmiyor.

"meşalelerle gel üstüme"

Kalemin aydınlatıcı, yol gösterici ve ileriye götürücü özelliğine dikkat çekiyor.

*"parlak taşlı bir yüzük belirle
kara duman sardığında üstümü
anlam toplansın yamalı gelinler
çimenler ezilsin erken bahar günlerinde"*

'parlak taşlı bir yüzük', 'gelin', 'bahar günleri' gibi sözcüklerin karşısına 'kara duman', 'yamalı', 'ezilen çimenler' gibi sözcükler getirilerek anlam, zıtlıkların çatışmasıyla [diyalektik] kurulmaya çalışılıyor. 'ezilen çimenler', şairin bir zamanlar 'çimlenen soğanlardaki' yaşama sevincinin yitip gitmesini istediğini işaret ediyor.

"savaş planları yapıyorum, omuz silkme!"

Ünlem işaretiyle bu dizeye de dikkat çeken şair, artık savaşacak gücü kendinde bulmuştur ve buna karşı gelinmemesini istiyor.

"bıçak sırtında yaşayan biriyim"

'havuzların gördüğü biri' idi şair, durgun suların dinginliği ve azalırılığı ile; ama şimdi 'bıçak sırtında yaşayan biri' olarak tehlikenin ve çoğunluğun içine girmeyi göze alıyor.

"iskele kurup duruyorum ölümün üstüne"

Ölümü yaşamdan ayrı tutmayarak ona her an, içine düşebileceği/atlayabileceği bir iskeleden bakıyor.

Sonuç olarak; şiir boyunca gerek anlamda, gerek imgede tam da İlhan Berk'in karşı çıktığı ölçüde belirsizlik akıp gidiyor. Savaş planları yapan şair, birden ölümün üzerine iskele kurup, her şeyi yukarıdan izlemeye başlıyor. Şiir, dimağdan akıp gidiyor ve kendisine bir yer açamıyor. Yıllardır edebiyat dergilerinde şiirler yayımlayan birinin, kitapları çıkmış ve adını 'şair' olarak duyurmuş birinin, o noktadan sonra yazdığı ve dergilere gönderdiği her şiir sadece hatır gözetmek nedeniyle yayımlanabilir şiir midir? Bunların elenmesi göze alınmadıkça genç ve dinamik şiirin önü nasıl açılacaktır? Artık durulmuş bir akıntı mı, yoksa kendi yatağına sığmayan bir nehir mi fazlaca ön açıcaktır? Öncelikle bunların belirlenmesi gerekiyor.

Bartış TEMİZKAN

TRAGEDYAŞK

karşı karşıya iki kişi
karşıdan karşıya yaya
sağından geçmek isterken kadın erkeğin
solundan geçmek istedi erkek kadının
sağından geçmek isterken erkek kadının
solundan geçmek istedi kadın erkeğin
sağından geçmek...

bir orta yol sandılar yolun ortasını
geçemediler birbirlerini birbirleri yüzünden
gitmek kalmak, kalmak gitmekken
kesintisizken, trajedyiken, yalpayken aşk!
süratle gelen hayat ezdi geçti ikisini
de birden

öldürüştüler

ölümünden kaçmak isterken

istemeden!

Ertan ALP

LİMANDA ÖLÜYELKEN

birkaç göz, birçok kör mercecek
kilitli aşk mektupları uzak yüzünden
kanadı katran bir martı

e
ğ
e
r
dudağını
deniz kan!

suya savurur karşılıksız yelkenleri
kurur kıyıya vursa içindeki gül
birkaç kör, birçok sessizlik yüzünden
kanadı katran bir martı

e
ğ
e
r
kanadını
deniz insan!

Eylül 2011

E. Sema SEZEN

KOZA

ıpslak çıkıyordum söylediğim şarkıdan
dolaşık bir çileye taşıyordum gene kadınları
bu yasanız sizin sökemediğim
şarkımı bağıryordum iyi bir

kim diyebilir ki sözünü etmeye değmez yaşamının
sıraya durmanın sırayı bitirmenin başlamanın
yeniden yolağızlarına belki de uzun bir yokuştan
ben diyordu biri değmez söz
durduğum sırayı halâ bitiremedim
çileden edindiğin yumaklarla avut kendini sen
seyrelttiğin kozaların pamuğu olmayacak hiçbirini

o zaman ey biri
her yokuş yüreği tartar ilkin
sen misin çiğitleri yoğuran döken toprağa
şimdi inkâr eden kozayı

kim diyebilir ki anlatmaya değmez
sıraya geçen çocukları gelirken yevmiyeden
avuçları kozanın terinden ıpslak
kadınları memeleri yazısında dağılan
değilmemiş yumakları

sakın ben deme ey biri
seyreliyorum giderek
toprağına dikili kozayım aslımda

Giresun, Ekim 2011

Tahir Musa CEYLAN

YUMUŞAMIŞTI ELLERİM

Yattım
Öyle mecalsiz
Siyah undan hamura gömülerek
Uykunun kabarcıkları mırıl mırıl
Zaman zamanları tamamlamaya kifayetsiz
Rüya rüya üstüne
Nefessiz

Yüzüm tüylü meşe, kafam kazan
Sanki şebpere
Dil dile hayvanla sevişiyor
Cehennem içimde düşülecek kadar
Çenesinde çenem
Kırılır korku içimde köpek kadar

Temiz bembeyaz uykular
Delinmiş rüyada bozulmuş kadınlar
Ve sen, içinden kıymık gibi
Nasıl sivrilip sıyrılıp geçmiştim
Ekmek değil hani seni
Tutmaktan yumuşamıştı ellerim

RAKI

bir kayaya iki göz bebeği fazladır
ve kalp sadece kan pompalar.

benim bir bacağımlı lise birden terk
diğeri kangren tüm parmaklarınıza
söz gelimi toydum bakışlarınızdaki
karanfil kokusu dahil. siyah bir
poşette eve götürülen
kelimeler ki;

onlar cümlelere bağdaş kurmuş
biri hatıra
onlar sizinle aynı otobüste
kanlı birer ustura
ve bu şahsi bir muhtıradır
kaza eseri bilinçli çekilmiş tetik
adına,

gece demek soru işareti demek
noktalı virgül demek
vücudun bittiği yere konulan üç nokta...
sır vermez
eriyen sesteki gürültü
eskiyen tendeki ritüel
anasondur biraz, akciğerden yola çıkan
vaporda, karakolda hayat stajında
başarısız öğrenci şöyle der:

karnınızda canlı bombayım
elinizde çöp poşetiyim
sigaranızda işsizim!

işte sarkıtılıyorum aranızdan
birkaç metre sene
sarkıtılıyorum, birkaç bidon gözyaşı
yedi kilogram yalnızlık
kısaca kapitalizm!

alın sizin olsun
telefon kabloları çöp konteynerları
bu, yolları buzlu kaldırımlar...

bana müsaade edin!

artık bir kayaya iki göz bebeği fazla
çünkü kalp sadece kan pompalamaz!

Burcu AKKANLI

Bazı soruları kalkıp birine soramazsınız? Tutup, baksana
bir sorum var, yalnızlık nasıl kokar? Düşünemiyorum, o kişinin
yüz ifadesini, ya sarhoş musun der ki iyi niyetliyse ya da
muhtemelen yarası vardır, olmayanı bekleme, tersleyip gider,
küfretmesi de olasılıklardandır!

Yalnızlık nasıl kokar? Neyle tanımlanır, yalnızlık üstümüze
sinen bir duman kokusu gibi, rahatsız eden ama göz ardı
edilemeyecek kadar keskin bir kokudur. Bazen parfüm sıkır
gibi başka bedenlerin kokularını basarız o kokunun üstüne, kısa
süreli kaybolur gibi olur ya da biz öyle sanırız ama zamanla, o
keskin koku tekrar gelip kurulur tahtına!

Yazmayayım diyorum, unutup yatayım saat sabahın 04.08'i
ama olmuyor, içime batan kıymıklardan biri bu soru, "yalnızlık
nasıl kokar" birinin beni sarsmasını sana ne demesini
bekliyorum sabırla ama biliyorum; meraklı gözlerle
bekliyorlar... Bilmiyorum!

Bir gün kaybolur gibi bir sokağa dalarsın yüksek evler
alçalır, zamanın izlerinin kaybolmadığı bir kenar mahalle,
şehrin içinde küçük bir şehir, tedirginliğin artar, sanki
medenileşir insanlar, sokaklar büyüdükçe! Adımların bilir
nereye gideceğini ve seslerin arttığı bir boşlukta yürürsün, bir
koku, tanımsız, kaç yalnızlığın birleşimi anlarsın onun senden
önce buradan geçtiğini, dejavu der buna çokbilmişler! Oysa o
senden önce geçmiştir buradan ve ardında bıraktığı koku, bir
sen tanırısın... İzler, seni bir boşluğa götürür ve sen kendini
medeni yalnızlıkta bulursun... Yeniden düşmeden önce yollara
bir süre içinde o boşluğa siner koku, bir yılanın ağaç kavuğuna
sinişi gibi, bekler çıkacağı zamanı... Bilir! Bir gece yarısı en
savunmasız yalnızlığında, tek başına uyku sendromlarında
ansızın dikilir karşına, gülersin... Kızmak mı hâşâ... Eski bir
dostu ağırlar gibi açarsın bağrını ve yalnızlıktan uyuşan kolun
onundur artık o adı bilinmez kokunun! Güne, şişmiş gözler,
koca bir boşluk ve uğurlayıp içinde kalan kokunun sahipsiz
yeriyle başlarsın...

Koku, diğer kokuların yanına, genzindeki o boşluğa siner...
Ve sen gözlerinin içine bakan her adamda, o kokulardan bir
parça ararsın, yoktur! Bir türlü uymayan yapboz parçaları gibi,
hiçbir yere sığmayışının yıpranmışlığını taşırsın! Hayat durmaz,
sen bir parçasından asılıp sallanırken salınacak da kimileri dört
elle tutunur, yalpalarsın, zafer anı dizlerinin toprağa değdiği
andır! Her an, yeni bir başlayışı müjdelersin, içinde ki çocuk
ölmediyse eğer!

En kötüsü, senin kokunun başkalarına tanıdık gelmesidir,
arayıp ulaşırlar sonunda sana, ama gözlerinin içine bakıp o ben
değilim desen de koku daha baskın çıkar! Yalnızlık kokusuna
denk düşer tenin sende kalırlar! Sevmek istersin onları, bir
omuz boşluğuyla doğduğun dünya sana bir omuz sunar, seven
bir çift göz... Elinin tersiyle itip düşmek geçer içinden yollara!
Güçlü olanlar yolu sırtlanır, güçsüz olanlar başkalarının
yalnızlıklarını kendilerine yamayıp kalırlar. Ondaki kimi kadınların
sevdikleri bekledikleri o koku hiç çıkıp gelmez, biri örter
kokularının üzerini ve sen ulaştığında ona haksız bir alyaşın,
arkanda bıraktığın cesetlerin meydanına! En kötüsü, o sanıp
kokusuna bastırılan bedenlerin yabancılaşmasıdır, bir gün
olmadık bir anda gelen kokuyla! Anlarsın koynunda uyuduğun
bedenin o kokunun sahibi olmadığını!

Seviyorum ama! Cümleleri dökülür ağızlarından, kimi
kaçmayı yeğler kimi kalır... Savaş meydanına dönemeyecek
kadar yaşlandım der, kimi yaşananlar var der! Der işte!
Korkar... Bilir belki de o kokunun başka bir yalnızlığa yama

SONSUZ VE UZAK

Gültekin EMRE

“Bozkırları” yazar Ahmet Uysal “atların rüzgârıyla” İda’dan beslene beslene. “tökezleyen yağmurlu akşamın son buluşmasını” da ihmal etmez dizelerinde. “çingene yazları”ni dört gözle bekler “mavi çiçekli kum otları”ni toplamak ve şiirlerinde selamlamak için. Sevgili aşka dair “eski bir sözcük” getirecektir ona çiçek dolu sepetinde. Sonra kalpten kalbe “sözler alıp sözler verecek”lerdir İda’nın serin gölgesinde. Yaz ırmağının buz gibi suyu “iki dudağın yaz buğusu”dur ona “buğulu şiirler” bağışlayan. Su kadar saydam şiirler ustası Ahmet Uysal’ın ölümünden sonra bir “veda” gibi geride bıraktığı *Sonsuz ve Uzak* (Eylül 2011) doğaya, hayata, aşka, sonsuzluğa, ölüme... bir ağıt; upuzun bir ağıt!

“Afilî” yaz akşamlarında şiir devşirmeye çıkar Ahmet Uysal yüreği ağzında. “İda rüzgârı” ona yol gösterir. Yolunun üstünde sevgilinin “yüzüne eğilen bir dal” görse, aklı başından gider. Günün birinde “kırk şiir yazmaya durur” “İda yamacında”. Efsaneleri, çiçek ve bitki zenginliğiyle ünlü doğayı, insanın peşini bırakmayan tarihi, unutulmaz söylenceleri, düşlerin şiirinde yoğurur. “tılsımlı” “sözcükler soyunuyor”dur onun şiirinde, öyle yalın ve çıplak! Dili, “buruk bir yaban çileği”dir “büyülü örenler” tutkunu şairin. Şiirindeki “sözcükler göktaş”dır onun, öyle parlak ve etkileyici! “geceleri şiire” dönüşen ırmağın göğsünden “yaban gülleri yansır”, devşirir. Onun için “şiir, zaman ipliğinin örgüsüdür”. Ya da “yağmur sonrası bir çocuk yüzüdür / kaya dibinde açan menekşe”ler gibi. Onun şiirinde “nilüferler salınır”, “dağ bülbül”leri dizeler arasında mekik dokur. “yağmur, kuru ot” da şiire dairdir. Yaz ırmağı “aşk yerine geçer”. “sarı kuyruk”, “iskete”, “tepeli kızkuşu”, “semender”, “göknarları”, “kiraz sepetleri”, “defne yaprağı”, “lavanta kokulu yol”, “bir dal papatya / iki kök petunya”, “buğulu söğütler”, sarmaşık gülleri, “ıssız kıyılar”, “ırmağın çığılığı, “yağmurlu söğütler / mor çiçekli hayıtlar”, her yeri yanık türküler... imgeler, dizeler, şiirler arasında gezinip dururlar soluk soluğa, kimi zaman da sessizce, sezdirmeden. Sonra acı mı acı ve unutulması hiç mümkün olmayan Sivas’ta yakılan şairlerin kaniyle sulanan, kızaran “sivas gülü” “şiirin hüznünlü semahı” çıkıverir karşımıza bizi yine gözyaşına boğarak.

Peki neden Sonsuz ve Uzak? Neden “veda şiirleri”? Bu bir manifesto gibi değil de bir veda mektubu gibi okunmalı On bir Haziran 2011’de Altınoluk’ta yazılan cümleler yumağı. Öyle yapıyorum ben de, mektup niyetine okuyorum göz yaşlarımı içime akıtı akıtı: “O şiirleri yeryüzü”, “dostları”, “sevdikleri” ve şiirine “değer verenler için” yazdığını biliyoruz. “Veda” bir bakıma “kalmanın öteki anlamını aramaktı”r bilinmezliklerde. O, aradığı anlamı bulduya için yazar bunca şiiri. Ahmet Uysal’ın yazdıkları “İda’ya, Troya toprağına, yaz ırmağına hayıtlara ‘ilan-ı aşk’ tır”. Başka ne olacaktı ki! “Veda şiirleri”ni “bir dosyada toplamayı” son arzusu” olarak kutsar. “Sonsuzluk, uzaklık ve veda şiirleri aşk içinde yazılmıştır kuşkusuz.” Ahmet Uysal’ın “son dönem” şiirlerini içerdiği gibi, o demese de “bilgelik” ürünleridir bu şiirler. Yaza yaza bir yere varır ki, “orada sonsuzluktur her şey!” “Bu sözlerin ne anlama geldiğini şiirin büyüğü diliyle açıklar” “uzun süren rüyalar”da. “zamanın kalbi şiirle”rle dokunuyor yüreklerimize. “ebruli öpüşler”le süren “yaz imgeleri”nin sıcaklığına, duygulu anlarına, düşlerine, hayatın kendisine yaslar şiirinin başını Ahmet Uysal *Sonsuz ve Uzak*’ta. Şiir, “bir çocuğun yüzü” ise “sözcükler” de “bir kadının kalbi”nden başka bir şey değildir. “kır zambaklarının” dilini kullanır Ahmet Uysal, “uzun saplı gelinciklerin” hiç bitmeyecek dostluğuna sığıdır. “bir defne dalıyla” sohbeti kuyulaştırır yeri geldiğinde. “geceleri hayal edilen şiirler”le birden çıkagelir dostlarının arasına. “büyülü çiçekler senfonisi”dir onun şiirinin başını döndüren “gül çürüğü günlerin” yorgunluğuna iyi gelen. “assos rüzgârı”ndan beslenen “rüyayla hayal, düşünle gerçek bir anda” yer bulur okurun yüreğinde onun içten, yalın, dupduru şiirleri. Sözcükleri tükendiğinde bir yerlerde kendisini esinleyecek “akşam rüzgârını bekler” “taşlara yazılmış

şiirlerin” dilini yakalamak için. “kır zambakları patikalarda” onun yolunu gözler şiir emzirmek için. “yalın söz suya değer” onun şiirinde. “kırk şiirle” geçer “yaz ırmağı”ni. İçinden “kırk şiir daha” yazmak köpürüp durur.

Ahmet Uysal’ı Altınoluk’un deniz gören, serin çam gölgeleriyle bezeli mezarlığa bıraktıktan sonra yazdıklarını buraya almakta ve yeniden yayımlamakta bir sakınca görmüyorum:

Eskiye tutkunluğundan söz edilmez de (geçmişe dalıp gitmesi başka, anılarını gün ışığında ağırlaması da) şiirinin mürekkebine damarlarında yolculuğa çıkarmasını, iğneyle kuyu kazarak imgeler oluşturmalarını, kazımasını coşkuyla dillendirebiliriz. Altınoluk’un o eşsiz inişli çıkışlı arazisinde ne yatıyorsa tarihin belleğine yüreğini dayayıp alını, Ahmet Uysal işte onlara olta attı hep şiirlerinin yanı sıra yaşamında da. Nerede bir güzellik gördüyse, ne de bir güzellik bulduysa işte onlardan söz etti Cunda evlerindeki hüznü devşirir gibi. Yüreği hiç razı olmadı dünyamızın çirkinleşmesine, çirkinleştirilmesine. Direndi hep güzellikler ve zar zor elde edilen sevgi kaybolmasın diye. Günbatımlarının duygu sarmalından gözünü ayırmadan “midilli evleri”ni geçiriverdi şiirine hiç yadırgatmadan. “Cunda kokulu rüzgârın” dolaştığı daracık sokaklardaki öykülerin peşine takılıp şiir soluya soluya, avuçlardan kayıp giden “çakıllar”ın güzelliklerine daldırdırdı hep dizelerini, imgelerini. Eğer sevdiği yanında değilse doğa da ona göre imgeye büründü şiirlerinde: “sen yoksan daha da puslu / görünür bana karşı kıyı”. İlla yanında olsun ister sevdiği. “lavanta” kokulu anılar, günler Ayvalık’taki “o yıkık ev”e götüremese de bizi”kırk kepenk”li evlerin balkonuna çıkarır mutlaka. Zeytin kokusu karışır halkımızın alın terine. “zeytinlerin çocukları” olduğumuzu bir kez daha çok yakından duyursanız körfezlerin boynuna asılı güzellikleri düşününce. “gülün değdiği sokak” ister Cunda’da olsun ister Altınoluk’ta ya da bir başka yerde “zeus”ın kızları nymphalar” hatmi kokulu avlularda tarihin koynuna girerler hiç unutulmamak için. Mübadele yıllarının orada oraya taşınan anıları, öyküleri, sevdaları da bir biçimde Ahmet Uysal’ın dünyasıyla kucaklaşıverir sessiz ve usulca. Onun şiirinde genelde bir yumuşaklık hemen bir adım öne çıkar şapka çıkarır gibi uysallığına. Barış ise çok ince bir çizgide yönünü bulmaya çalışır kapkalın kaşların çatıldığı en amansız toplantılardan çıkacak sonuçlara bakmadan. Durdu onun yüreği Edip Cansever’in dediği gibi: “Öyle bir sıkıntı ki ölümlü kımıldamaz”. Ve yine Edip Cansever’in şu dizesindeki gibi bazı şeyler: “Eski bir yazı makinesine benzeyen gözleriyle” bizi kendimizle baş başa bırakıp gitti Ahmet Uysal. Bu şu demek değil mi? “Ne acı, ne hüznü, ne işkence” (*Edip Cansever*)

“Veda” şiirlerini içerdiğinden belki de *Sonsuz ve Uzak* içli, içe dokunan, insanın canını acıtan güzel bir kitap! Ahmet Uysal, ölümünün yakın olduğunu görmüş ve bu duygulu şiirleri dostlarıyla paylaşmak istemiş. Sonsuzla uğurlandı ama o, hep yakın bu şiirleriyle, sanki hiçbir yere gitmemiş gibi. Ömrünün özetini şöyle şiirleştirmiş dünyaya veda ederken: “çoğu kor, / azıcığı da külmüş / meğer ömrümün. // anladım ki, / kordan daha çok / yakarmış küll!” (*Özet*)

Ölüm bir öngörü gibi gelmiş, vahiy gibi Ahmet Uysal’a. Kendisiyle hesaplaşmak yerine doğayla, çevresiyle, yaz geceleriyle, ırmaklarla, bin bir çiçekle, İda’ya, Assos’la, Troya’yla, Altınoluk’un büyüğü dünyasıyla, kumlarla, kuşlarla, renklerle, düşleriyle, rüzgârlarla, patikalarla... tek tek vedalaşmış, onları nasıl sevdiğini ve öte dünyada (sonsuzlukta) hiç unutmayacağını dile getirmiş hüznünlü, dokunaklı bir biçimde.

“Uzak”ta Ahmet Uysal, çok uzakta, hepimizin günün birinde gideceği o uzakta ama şiirleriyle hiç de uzakta değil, yanbaşımızda!

Ahmet Uysal, *Sonsuz ve Uzak*, Hayal Yayınları, Eylül 2011, 128 sayfa.

İÇİNDEKİLER

Cilt: 12 Sayı: 133 – 144
Ocak 2011 – Aralık 2011

(Ayrıca içindeki rakamlar sayıyı, ötekiler sayfayı gösterir.)

	Bir Gezinti	(133) 2
	: Ortalama Şiir-Ortalama Beğeni(134)4	
	: Ruh Gibi (şiir)	(138)28
	: Düzyazı Biçimli Şiirin	
	Çeşitlenmelerine Dair	(142) 2
	: Hayat (şiir)	(143) 3
	: Düzyazı Biçimli Şiir Üstüne (2)(144)2	
AĞIR, A. Barış	: Gök Akşam (şiir)	(135)28
AKAN, Ali	: Bir Çılgınlık Eksikliği (şiir)	(134)26
	: İsyanın Ardı (şiir)	(139)26
	: Güvercin Dansında Tutku (şiir)(141)17	
AKDAĞ, Adnan	: Sancı (şiir)	(133)13
	: Sekmeler, Sıçramalar (şiir)	(137)21
	: Üç Zamanlı Şiir (şiir)	(141) 7
AKİLHOCA, Fatma	: Marazemekçisi (şiir)	(135)13
	: Gülüşken ve Unutkan (şiir)	(139)13
	: Düş İskelesi'nin Yüreğindeki	
	İşima Hali	(143)27
AKKANLI, Burcu	: Koku Hanedanlıkları! (öykü)(144)19	
AKKUŞ, Berkant	: Harflerim Açmaz Daha (şiir)	(138) 4
AKMAN, Alp Arslan	: Hepsi Bu... (şiir)	(142)17
	: Barış Çubuğu (şiir)	(144)27
AKSOY, Ufuk	: İki Adımda Dünyasızlık (şiir)	(139)12
	: İki Masal (şiir)	(141)25
AKYIL, Onur	: Hay Maşallah!	(141)23
ALBAYRAK, Necati	: Hiku'dan Mozaik (şiir)	(133)15
	: S-Aklı (şiir)	(134)15
	: İkiz (şiir)	(136)17
	: Lunapark (şiir)	(139) 8
	: Merkez (şiir)	(140) 8
ALEMDAR, Hüseyin	: Naz(ar) (şiir)	(135) 7
	: Nihil (şiir)	(140)28
	: U Lekesi (şiir)	(143)28
ALGIN, Adnan	: Kalem (şiir)	(133) 3
	: Kıyamet (şiir)	(134) 7
	: Çörek (şiir)	(138)23
	: Kapalı Gişe (şiir)	(139)21
	: Sal (şiir)	(141)24
ALKAN, Tozan	: Duvar (şiir)	(138)28
ALP, Ertan	: Limanda Ölüyelken (şiir)	(144)19
ALPER, Yusuf	: Olsun (şiir)	(138) 1
ALTAY, Nilcan	: Sus (şiir)	(139)12
	: Çok Masum Yarasanın Teki	
	(şiir)	(141)28
ALTUNDAĞ, İshak	: Çingene Ezgisi (şiir)	(134) 3
	: Yorgun Bakışlı Taylar (şiir)	(138)21
	: Acı (şiir)	(140) 8
ALTUNKAYA, Nilüfer	: Gün Suskusu (şiir)	(135)23
	: Sanki Yangın (şiir)	(139) 5
	: Kusur (şiir)	(143) 6
ANAKİN, Ayşegül K.	: Hızlı Tren Projesi (şiir)	(137)17
ANGI, Suat Kemal	: Miou Miou (şiir)	(134)27
	: Walter Benjamin'in "Esrar	
	Üzerine"sinden Bölümler ve	
	Kitabı Türkçeye Çevirenin Notu(135)2	
	: Walter Benjamin'in "Esrar	
	Üzerine"sinden Bölümler	(137) 6
	: Bir Kez Baktığım Her Şey	
	Gibi (şiir)	(138) 7
	: Z. (şiir)	(140) 7
	: A. (şiir)	(142)28
	: Alfabe (şiir)	(143) 3
	: Sarı Nehrin Mutluluğu (şiir)	(144)28
APALAK, Şevket	: Nöbetçi Eczane (şiir)	(139)21

	: Künyemde Yolculuk Zamanı	
	(şiir)	(141)11
ARAKLI, Serap Aslı	: Espas (şiir)	(134)28
	: Baba İşareti (şiir)	(135) 9
	: Cevşenü'l Kebir (şiir)	(142)21
	: 'Ruhum Gövdemde Değil'	
ARSLAN, Gökhan		
Ya da Şairin Kendini	Deşme Aracı Olarak Şiir	(133)16
	:	
Oğulotu (şiir)		(134)10
	:	
Gözyaşı Sineması (şiir)	(136) 8	
	: Ahtapot Mevsimi (şiir)	(138) 4
	: Son Kırlangıç (şiir)	(139) 8
	: Kılıcı Kendine Saplama Gereken	
	Demoklesler Ya da Son Dönem	
	Türk Şiirindeki Arap Baharı	
	Gereksinimi	(140)20
	: Yeni Bir Başlangıç (şiir)	(141)28
	: Bağcı Burada da; Üzümler	
	Nerede?	(42)22
	: Belki Biraz Bahar (şiir)	(43)17
ART, Akın	: Sızı (şiir)	(139)23
	: Sokağın Telaşı (şiir)	(143)13
ASLAN, İsmail	: Ben-i İbrahim (şiir)	(134) 3
ASLAN, Mithat	: Tutsam Ortaca'ya Gitsem(şiir)(140)12	
AŞÇIOĞLU, Gülден	: Den Hali'm / Blue's (şiirler)	(137)23
ATAK, Muhsin	: Eskimonun Güncesi (şiir)	(141)26
ATEŞ, Nihat	: Hoş Geldin (şiir)	(137)11
	: Beyaz Yolda Ten Işıltısı (şiir)(140) 5	
AVCI, Melek	: Ev Yapımı (şiir)	(137) 5
	: Ilık Bir Hatırla Defteri	
	Hikâyesi (şiir)	(139) 4
	: Kapanış Konuşması (şiir)	(141)10
AVŞAR, Sevil	: Akort (şiir)	(134)23
	: Sırça Kafes	(136) 2
	: [yol yakinken dönmeli...](şiir)(138) 7	
	: Fark Edilmeyen Trajedi:	
	Trajik Ekran Çağı	(140)16
	: 6 Mayıs (şiir)	(138)19
AYÇİÇEK, Arzu K.	: Yer Değiştirme (şiir)	(136) 2
AYDEMİR, Kadir	: Angarya Sokakları (şiir)	(137)17
AYDOSLU, Alican	: Parodi (şiir)	(133) 9
AYKUT, Özer	: Komşu (şiir)	(134)25
	: Gitmekten İyi (şiir)	(138)12
	: Hayret ve Kamaşma (şiir)	(140) 5
B., Memed Arif	: Gidiyor Her Şey Hayatın	
	Karşısında (şiir)	(135)11
BAHTİYAR, Naci	: Kendir İp (şiir)	(136)24
	: Aramızdaki Zaman (şiir)	(144)13
BAKİ, Hayati	: Opus Operasyon (şiir)	(140) 1
BATMANKAYA, Murat	: Puhu'ma Solo (şiir)	(133) 4
BAYER, Cengiz	: Sancı (şiir)	(144)11
BAYRAKÇEKEN, Onur	: Adı Nigâr (şiir)	(134)26
	: Dicle Dicle (şiir)	(136)24
	: Ninni (şiir)	(141)26
BAYKAL, Perihan	: Angela (şiir)	(136)23
	: Güvez Gazel (şiir)	(139)16
	: Sır Meseli (şiir)	(142)15
BAZO, Erman	: (S)Öz Geçmiş (şiir)	(138) 5
	: Arts Köprüsü	
	İki Bin On Bir Yazı (şiir)	(142)15
BERK, Engin	: Azer Yaran (şiir)	(135)12
	: Tanrılar Kentinde (şiir)	(138)11
	: Ay (şiir)	(142)19
	: Arap Baharı (şiir)	(143)26
BEŞE, Alper	: Künye (şiir)	(136)13
	: Kırmızı ve Değirmen (şiir)	(138)13
	: Metincil (şiir)	(140) 8
	: Kavruk Bir Ten İçin Fado	

	(şiiir)	(143)13	: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,28 (133)20
BİLGE, Hakan	: Ölüümü Yenmek	(141)16	: Eleştirmen Sizsiniz – Çünkü
	: Nedim’e (şiiir)	(142) 19	Kötü Şairlersiniz (134) 1
	: Taşranın Sunağında: Susuz		: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,29 (134)22
	Yaz	(143)16	: Eleştirmensizsiniz Çünkü
BİLGİN, Nur	: Fa Diyez (şiiir)	(137)25	Kayıtsız Şartsız Övgüye
BOĞAÇHAN, Tolga	: Enteller Çarşısı (şiiir)	(140)17	İhtiyacınız Var Sizin Kötü
BOZAN, Yılmaz	: Acının Kirveligi (şiiir)	(138)13	Şairler Olduğunuz İçin (135) 1
	: Yüzleşme (şiiir)	(140) 7	: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,30 (135)25
	: İkinci El Mektup	(142)18	: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,31 (136)25
BOZDEMİR, Özkan Ali	: Ayışığımmın Son Atı	(134)13	: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,32 (137)21
	: Kesişen Küme (şiiir)	(135)13	: Düşüş (138) 1
	: Kurgu (şiiir)	(137)21	: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,33(138)25
	: Kesişen Küme (şiiir)	(139) 8	: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,34(139)23
BÜYÜKŞEKERCİ, Hilmi	: Gözlerin / Bir Kuş / Çiçek		: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,35(140)19
	Kuşatması (şiiirler)	(133)28	: Hayatı Şiiirleştiren Kitaplar,36(141)24
CANER, Fırat	: Şiiir Yazmayı Unuttum (şiiir)	(134)12	DEMİR, Bünyamin
CEMİL, Ahmet	: Eğreti Yolculuk (şiiir)	(134)15	: Popolitik (şiiir) (139)21
	: M.addi Dün.ya (şiiir)	(136)25	: Self’in Servisi (şiiir) (141)11
	: Söngü (şiiir)	(138)10	DEMİR, Ejder
	: Kül Den İmge Ler (şiiir)	(142)19	: Sızı (şiiir) (138)19
CEYLAN, Sulhi	: Öldürücü Hikâyeler (şiiir)	(141)26	: Çember (şiiir) (144)11
CEYLAN, Tahir Musa	: Kelamıkadim (şiiir)	(136) 6	DEMİRAY, M. Güner
	: Şegaf (şiiir)	(143) 6	: İnsanlar Neyi Unuttu (şiiir) (136) 9
	: Yumuşamıştı Ellerim (şiiir)	(144)19	: Şair (şiiir) (141) 6
CİNDORUK, Taner	: Uyanış Saati (şiiir)	(135)13	DEMİRBAŞ, Soner
	: İnanış Saati (şiiir)	(137)24	: Cihar Suk (şiiir) (138) 6
	: Kök (şiiir)	(140) 9	DEMİRÇİ, Hasan
	: Yol Ucu (şiiir)	(144) 7	: Aşk-ı Mevut (şiiir) (139)16
CİNOZOĞLU, Hüseyin Avni:	Abdalın Tezenesi (şiiir)	(134)21	DEMİRÇİOĞLU, Mustafa:
	: Maske (şiiir)	(136) 7	: Aşşap Evler (şiiir) (137)26
	: Tecrit (şiiir)	(138)10	DEMİRTAŞ, Rasim
	: Cellat Mezarlığı (şiiir)	(142)21	: Sır / Empati / Öteki (şiiirler) (137)20
CÖNTÜRK, Hüseyin	: Hüseyin Cöntürk’ten Yücel Ulu		: Yaz Şiiir Yazdı (şiiir) (140)13
	ve Halûk Aker’e Ortak Mektup(138)20		: Kahvehane (şiiir) (144) 11
	: Hüseyin Cöntürk’ten Yücel Ulu		DENGİZ, Deniz
	ve Güven Turan’a Ortak Mektup(139)18		: Nerededir (şiiir) (134)26
ÇAĞIRAN, Hasan Hüseyin:	Kendini Gösteren Dağın		: Adam ve Kadın (şiiir) (141)11
	Cilvesi (şiiir)	(136)22	: Rüya (şiiir) (142) 5
ÇAKICIOĞLU, Serdar	: Sekiz Gölün Yarası (şiiir)	(133)23	DİNÇER, Erdinç
	: Oktopus (şiiir)	(135)23	: Travma Bitti (şiiir) (133) 4
	: 31. (şiiir)	(139)21	: Sessiz Göç (şiiir) (136)13
	: Usulca Fısıldadı Peder (şiiir)	(144) 5	: Karınca (şiiir) (138)11
ÇAKIR, Murat	: Dördüncü Boyut (şiiir)	(134)10	: Pasaj (şiiir) (140) 6
	: Dilini Çıkaranlar İçin		: Salı Pazarı (şiiir) (142)11
	46’lık Rapor (şiiir)	(135)12	: Gen Havuzu (şiiir) (144) 4
	: Bkz. Sahife 1462 (şiiir)	(137) 4	DOĞAN, Altan
	: Terli Geceler İçin (şiiir)	(143) 6	: İç Oda (şiiir) (135)12
ÇANKAYA, Ünsal	: Renksiz (şiiir)	(138)21	DOĞAN, Oresay Özgür
	: Sana Doğru (şiiir)	(140) 9	: Kalp Paragrafları (şiiir) (133) 7
	: Keskin Kurşun Kalem (şiiir)	(142)18	: Yama Devrimi (şiiir) (134)26
ÇETİN, Ergül	: Gücüm Yetmez (şiiir)	(142)28	: Metafor Amip (135)22
ÇIPLAK, Ersun – DUymAZ,			: Kür (şiiir) (136)16
Cuma	: Karayazılar, 1	(133)14	: Şair Odaları (137) 2
ÇIPLAK, Ersun	: Karayazılar, 2	(134)14	: Şiiirsel Bir Konuşma İçin
	: Karayazılar, 3	(135)14	Düzeltilmiş Metin (138) 2
	: Karayazılar, 4	(136)14	: Boya (139) 2
	: Karayazılar, 5	(137)14	: Şiiirsel Kötülük Egosu (140) 2
	: Karayazılar, 6	(138)14	: Sezar’ın Sırtı (141) 4
	: Karayazılar, 7	(139)14	: Tipolojik Yanaşma Şiiirsel Yorum
	: Karayazılar, 8	(140)14	ve Eleştirii Yeterliğı ve
	: Karayazılar, 9	(141)14	Yetkinliğı Üzerine Tik Tak (142) 8
	: Karayazılar, 10	(142)14	: İncelikli Edebiyat Edimleri (143) 4
	: Karayazılar, 11	(143)14	: Ağır Çekim Şiiir-Bar Şeyleri (144) 6
	: Karayazılar, 12	(144)14	DOĞU, Pınar
ÇİÇEK, Özlem	: Kör Kuyu (şiiir)	(142)23	: Kâğıdın Ağıdı (şiiir) (133)12
	: Bellek (şiiir)	(144)13	: Üç Elma (şiiir) (134)11
ÇİFTÇİ, Fuat	: Ersun Çiplak İçin Zorunlu		: Anahtar (şiiir) (136)17
	Yanıt	(142)24	: Son Bağban (şiiir) (138)11
DAĞERİ, Aslı	: İhtimal (şiiir)	(142) 4	: Karbon (şiiir) (140)28
DARA, Ramis	: Akatalpa Şairleri	(133) 1	: Soyutlama (şiiir) (143)23
			DURSun, Ersin
			: Tatlı Sonrası (şiiir) (133) 5
			: Ağlak Piyano Eşliğinde (şiiir) (134)10
			DURU, Çiğdem
			: Yalnızlık Resmedilir (şiiir) (138) 4
			DUymAZ, Cuma -ÇIPLAK,
			Ersun
			: Karayazılar, 1 (133)14
			DÜMELLİ, Necdet
			: Mitolojik Haikular (şiiir) (133)26
			: Haikular (144)10
			EFE, Hasan
			: Ülken İyi Değil (Özgen
			Seçkin’in Şivan’ı) (136)20
			EMRE, Gültekin
			: Melez Zamanlar (133)27
			: Güven Park (134)27
			: Küçük Taşlar İklimi (135)27

	: Geri Dönüşüm	(136)27	GİRĞİN, Mehmet	: Aşk Mektubu (şiir)	(133)17
	: Ay Konuşsun	(137)27		: Nil (şiir)	(135)19
	: Bir Şehrin Boynundayız	(138)27		: Bu Çöl Kimin İçinden	
	: Parçalı Ham.	(139)27		: Gececek (şiir)	(137)25
	: Ordan Burdan Ama En Çok			: Ceviz Düşü (şiir)	(139)16
	: Şairden ve Şiirden	(140)27		: Hüzünlü Taş (şiir)	(141)10
	: Kardeşim Akif	(141)27		: Şarkılı Soru (şiir)	(143)20
	: Pentimento	(142)27	GÖKTAŞ, Ecvet Emrah	: Babam ve Sen (şiir)	(134)21
	: Dönüp Gelmek (şiir)	(143) 2		: Ayşegül K. Anakin (şiir)	(138)13
	: Sonsuz ve Uzak	(144)28	GÖKYAYLA, Mehmet	: Şairin Kuramcı Yönü	(134)12
ERASLAN, Abdullah	: Uzun Bir Aşk Var Aramızda			: Yusuf Alper'in Gözünden	
	(şiir)	(141)25		: Metin Cengiz Şiirinin	
	: Boşluk (şiir)	(142)10		: Psikodinamiği	(136)18
ERÇELİK, Ersan	: Yağmur Uykusu			: Şiir ve.. Soner Demirbaş	(137)22
	19 / 20 / 21 (şiiirler)	(136) 8		: Disiplinler Arası Bir Şair ve	
	: Yağmur Uykusu'ndan			: Eleştirmen: Celal Soycan	(138)24
	8 / 9 (şiiirler)	(140)23		: Metin Altıok'un Poetikası:	
	: Birden Zen (şiir)	(144) 5		: 'Şiirin İlk Atlası'	(139)22
ERDEM, Z. Ersin	: Herkesin Ezberi Kendine			: Gökyüzünden Başka Sınır	
	Ait (şiir)	(141)28		: Yok	(140)18
	: Bozmayın Böyle İyi	(142)18		: Şiirle Tutulan	(141)18
ERDEM, Ümit	: İçimdekiler (şiir)	(143)11		: Güven Turan'ın İlk Eleştirel	
ERDOĞAN, Altay Ömer	: Rüya Âlemi (şiir)	(140)24		: Denemeleri: Kendini Okumak	(143)12
	: Bumerang (şiir)	(141) 1	GÖL, Bekir	: İçimde Gölgeleler (şiir)	(137)17
ERGEN, Özgün	: Özgündeysiş (şiir)	(134)11	GÖLDELİ, İzzet	: Bulut (şiir)	(135)28
	: Ekmek Kadar Kutsal (şiir)	(136)19		: Kafes / Küfi (şiiirler)	(142) 1
	: Elleri Yarat (şiir)	(138) 3		: Aksak Mehter / Marş (şiiirler)	(143) 3
	: Bozuk (şiir)	(140)26	GÖRTAN, Can	: Çağ Karası (şiir)	(137)26
ERGÜN, Saliha Zeynep	: Kanat Koleksiyoncusu (şiir)	(136) 7	GÜNAY, Serkan	: Bekleme Odası (şiir)	(141)25
	: Bir Adam ki... (şiir)	(137)28	GÜNBAL, Sevâl	: Bıçak (şiir)	(133) 7
ERİKLİ, Mehmet	: Nemli Şeyler (şiir)	(136) 9		: Kuşku Kalesi (şiir)	(134)28
	: Pahlı Hüzün (şiir)	(138)22		: Yeraltı Takvimi (şiir)	(137) 5
	: İki Vakit Aralığı (şiir)	(140)12		: Suların Temiz Nefesine (şiir)	(139)11
	: İçsiz Sabah (şiir)	(142)11	GÜNDÜZALP, Kemal	: 'Şiirin Şimdisi ve Geleceği'	
ERİŞ, Seda	: Kâbus (şiir)	(133) 7		: (Bir Toplantının Notları)	(136)10
	: İnsanın Estetik Eğitimi Üzerine			: Dünya Şiir Günü'nden Şiir	
	Bir Dizi Mektup/Schiller	(134)16		: Okuru'na	(138)18
	: Kara Pars (şiir)	(135) 7		: 'Şiir ve Felsefe' İlişkisi	
	: Dar Kapı / André Gide	(137)18		: Üzerine	(140) 4
	: Apsisi Çürük Ordinatın			: Yanmak (şiir)	(141) 6
	: İradesiz Geçirimi (şiir)	(138) 5	GÜNGÖR, Zeynep	: Kan Kesitleri (şiir)	(142)19
	: Kolhoz (şiir)	(140)25	GÜRSOY, Yağmur	: At (şiir)	(134)23
	: Zen (şiir)	(141)28	HAMURCUOĞLU, Nazlı	: Bir Garip Tip (şiir)	(139)12
	: Görünmez (şiir)	(143)10	HARUN, Muhammed	: Soğuk Nostalji (şiir)	(135)25
	: Orion (şiir)	(144)13	HATIPOĞLU, Tevfik	: Yılan (şiir)	(136)11
ERKEKLİ, Osman Serhat	: Akşam (şiir)	(142) 1	HELEN, Sarya	: Evcilleşmek Yok Sevgili	
EROĞLU, Mustafa	: Liturya (şiir)	(135)24		: Devletim Yola Devam(şiir)	(138) 7
	: Bir Dağın Gölgesi (şiir)	(137)25		: Senaryoda Yer Var mı	
ERÖZÇELİK, Seyhan	: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi			: Şuraya İlişebilirim	(140)26
	Şiirler: [Çelikten ...Polis		İNCE, Alper T.	: Koitus Interruptus (şiir)	(133)27
	Dayağı...]	(133) 3		: Şiir (şiir)	(135)26
	: Seyhan Erözçelik'ten Siyasi			: Lamba Siperi (şiir)	(137)16
	Şiirler: Kırk Haramiler	(139) 1		: Uzlet (şiir)	(139) 9
ERSÖZ, Hayriye	: Gül (şiir)	(133)28	İNCİ, Nurtaç	: Sayrılık (şiir)	(143)20
	: Güzel Uyku (şiir)	(135)28	İSPİR, İbrahim	: Ateş Söküğü (şiir)	(137)26
ERSİN, Ümran	: Aylak Ses (şiir)	(134)25	İZCİ, Adil	: Bazı Günler'den (günlük)	(133)10
	: İslaktı Nefret Henüz (şiir)	(137)25		: Bazı Günler'den, 2 (günlük)	(134) 8
ERTAN, Alp	: Bir Kuşun Gözleri (şiir)	(140)13		: Bazı Günler'den, 3 (günlük)	(135)16
ERTEKİN, Gökhan	: Lafbaz (şiir)	(133)12		: Bazı Günler'den, 4 (günlük)	(136) 4
	: Tünek (şiir)	(136)12		: Bazı Günler'den, 5 (günlük)	(137)12
	: Otoban (şiir)	(138)19		: Bazı Günler'den, 6 (günlük)	(138) 8
	: Akşamsefası (şiir)	(141)24		: Bazı Günler'den, 7 (günlük)	(139) 6
ERTUĞRUL, Yasemin	: Arada Bir Bir Şey (şiir)	(135)27		: Bazı Günler'den, 8 (günlük)	(140)10
ESKİCİYAN, Isahag Uygur	: İki Deyince Sürü (şiir)	(137)28		: Bazı Günler'den, 9 (günlük)	(141)12
FINDIKÇI, Metin	: Esrik (şiir)	(142) 1		: Bazı Günler'den, 10 (günlük)	(142)16
	: Bulutun Daveti (şiir)	(144)28		: Bazı Günler'den, 11 (günlük)	(143) 8
FİDAN, Mehmet	: Gövde'm (şiir)	(143)11		: Bazı Günler'den, 12 (günlük)	(144) 8
GERZ, Tayfun	: Ölümün Masumlaştırılması		KABAPALAMUT, Korkut	: Kelebek Dili (II)	(133) 6
	: Yahut İyimser Tanrı (şiir)	(136)22		: Kelebek Dili (III)	(134) 2
GEZMEN, Serkan	: İlham (şiir)	(136)15		: Kelebek Dili (IV)	(135) 8
	: Cemal Süreya (şiir)	(141)19		: Birikmiş Kırık Dallar (şiir)	(137) 5

	: Kelebek Dili (V)	(138) 6		: Bir Edebiyatçının	
	: Kelebek Dili (VI)	(142)10		: Şair Olarak Hayatı (şiir)	(144) 1
	: Ağustos ve Karga (öykü)	(143)24	MERCANOĞLU, Yağmur	: Gitmek Kuşu (şiir)	(142)25
KAÇAR, Ozan	: Erotik Sağanak Ya da Düşten		MERİH, Sefa	: Beng Şiir leri (şiir)	(143)21
	: Güzel (şiir)	(133)19		: Zuk (şiir)	(144) 5
	: Uykumru (şiir)	(138)12	MINDİZ, Erhan	: Mahalle Kiraathanesi (şiir)	(141)17
	: Üşüyen Çocuklar Solosu (şiir)	(140) 7		: Çünkü Yarın Hava Güneşli	
	: Şair Göçebedir (şiir)	(142)26		: Olacaktı (şiir)	(142)11
	: Zamanlı Şiir (şiir)	(144)10		: Bir Gemi İle Bir Hayal (şiir)	(144)11
KALABAK, Melih	: 5 Temmuz 1843'te Giyotine		NACAR, Salim	: Düşdünya (şiir)	(142) 7
	: Giden Adamın Aşk Mektubu		NİL, Su	: 'I, (şiir)	(133)25
	: (şiir)	(133)19	OCAK, Mesut	: Bu Böyle İyidir (şiir)	(139)11
KALENDER, Arife	: Kız Taşırız Cehennem (şiir)	(133) 3		: Dul Meryem (şiir)	(141)24
	: Üçüncü Sayfa Şarkıları (şiir)	(136) 3	ODABAŞ, Volkan	: Orda Dalgınlığın Masasında	
	: Yol ve Kadın (şiir)	(139)28		: (şiir)	(134)21
KANKAYTSIN, Duygu	: Mevsimsiz Meyve (şiir)	(136)11		: Bengül İçin Aşk Şarkıları(şiir)	(136)12
	: Yeryüzü (şiir)	(137)23		: Kaçınıcı Etkinlikte	
	: Kar Pastası (şiir)	(139) 9		: Kalmıştık? (şiir)	(138)26
	: Melez (şiir)	(141)10		: Yaşamak İçin Gerekçe (şiir)	(140)12
	: Kızın Rüzgârı (şiir)	(143)10		: Bu Benim Ellerim (şiir)	(143)10
	: Kaybolan (şiir)	(144) 4	OĞUZ, Cihan	: Desise (şiir)	(133) 4
KARABULUT, Selami	: Kış Salgını (şiir)	(141)11	OLUKLU, İbrahim	: Bunu Size Getirdim (şiir)	(137)11
KARADAŞ, Muammer	: Başrollerde Hüzün (şiir)	(137) 4		: İnsanal ve Doğal Süreçlerden	
	: İlk yaz Mırıltıları (şiir)	(138) 1		: Azap Haline	(138)22
KARADENİZ, M. Sinan	: Resmi Masa (şiir)	(133)24		: Bir Toprağı Bir Şehri Sevmek	
	: Âşık Viyolonsel (öykü)	(134)24		: Oraya Bağlanmak Üzerine	(139)10
	: [sevmek; usun boynunu...](şiir)	(136)28		: Ahmet Uysal İçin	(140) 6
	: NesneLisyan (şiir)	(138)10		: Meret ve Bereket (şiir)	(141) 6
	: Elname (şiir)	(140) 5		: İşte Öğretmen Oldum	
	: Potansiyel Suçlu (şiir)	(143)26		: O Ateşle	(143)22
KARAKAYA, Abbas	: Bir Kapısı Yalnızların (şiir)	(138)12		: Bireyin Tercihle Sınırlı	
	: La (şiir)	(140) 8	ONOK, Güray	: Bir Şiir	(144)12
	: Küçüktür İnsan (şiir)	(144)28		: Nefsi Müdafaa (şiir)	(133)13
KARATAŞ, Yelda	: Heves (şiir)	(144) 1		: Hayat Bilgisi (şiir)	(134)21
KAYA, Emin	: Yeryüzünde Bir Sakar (şiir)	(134) 3		: Tecrübesiz Serseri (şiir)	(135)18
	: Çirkin (şiir)	(136)15	ORMANCI, Gürel	: Ben... (şiir)	(141) 23
	: Petrol (şiir)	(138)10	ÖKE, Ferhan	: Biz, Kentli Kuzular (şiir)	(137)16
	: 2501 Rahat Durulmayacak		ÖMER, Mine	: Muhafif Şiir ve Nükte (şiir)	(139)24
	: Yasası (şiir)	(140) 7		: İlkçağ Mitolojilerinden Günümüze	
	: Boyuna Uçurum (şiir)	(143)10		: Kadına Giydirilen Rol	(140)22
KAYA, Hasan Jan	: Erk Kişinin Güzel Sandıkları			: Şiir Gözyaşını Kovar (şiir)	(142)25
	: (şiir)	(141)10	ÖNAL, Caner	: Eski Gibi Har (şiir)	(135)19
KEMAL, Cihat	: Balina (şiir)	(133) 5		: Karafatma Dağı (şiir)	(137)26
	: Cassandra (şiir)	(138) 3	ÖNAL, Mithat	: Yusuf (öykü)	(133)21
KOCABAY, Pınar	: Karakutu (şiir)	(139)25	ÖZ, Musa	: Soyunuyor Güneş Taşlarda	
	: Kâğıttan Kuş (şiir)	(142)15		: (şiir)	(133)12
KOCATÜRK, Özge	: Eğreti Damat Piyasası (şiir)	(140)26		: Yoruldum Gölge (şiir)	(135)18
	: Bu Kalp Seni Öğütür mü (şiir)	(142) 5		: Balkona Düşlerinle Çıkma(şiir)	(138)11
	: Öznenin Ölümü (şiir)	(144)27		: İhtiyar Tekne (şiir)	(142) 5
KONŞER, Nevzat	: İhbar (şiir)	(136) 8		: İyi Kalabalıklar İçinde (şiir)	(144) 5
	: Origami / Ağıt Katlama		ÖZ, Yaprak	: Adada (şiir)	(137) 4
	: Sonatı (şiir)	(138)17	ÖZAYDIN, Cem	: Eski Bir Kitap Gibi	(133)23
	: Cam Ağaçları (şiir)	(140)13	ÖZBAY, Halil İbrahim	: Baba ve Geppetto (şiir)	(134) 7
	: Düşlembik (şiir)	(143)26		: Komik ve Hüzünlüdür Aşk(şiir)	(138)15
KÖSE, Hüseyin	: Dolambaçlı Yırtılma (şiir)	(133)21	ÖZCAN, Seçil	: Söverek Ayrılalım (şiir)	(134) 6
	: Şiire Non-Aseptik Bakışın			: Kum ve Gölge Oyunları (şiir)	(136)21
	: Kritiği	(135)20		: Yerli Malı Kutlaması (şiir)	(139) 4
	: Sonsuzluk ve Dilemma (şiir)	(136) 7	ÖZÇAKAR, Osman	: Noksan (şiir)	(143)11
	: Kozmos (şiir)	(137) 1	ÖZÇELİK, Güray	: Haikular (şiir)	(138)16
	: Sıcak Mülteci (şiir)	(139)28	ÖZDAMAR, Seyhan	: Yılpız Silsilesi (şiir)	(133)23
	: "Yara"lı Dilin Omuzlarından			: Kapalı Bir Kapıdır Cehennem	(134)22
	: Kalkınan Bir Şair: Gökhan			: Terk Ettikçe Geri Dönen Bir	
	: Arslan	(141)20		: Bumerang	(135)24
	: Aşkın Ayrılığınsa 2 (şiir)	(143)15		: Buda'ya Ululama	(136)24
	: Yavuz Türk Kumaş'ının			: Tehlikeli Günlük	(137)20
	: İlk Metre'si	(144)14		: Maddeden Ruha Ruhana (şiir)	(138) 4
KURTAR, Büşra	: Ozan (şiir)	(134)28		: Apokalips ve Kuyruklu	
KUTLUATA, Ahmet	: Figüran, Piyon ve Ben (şiir)	(138) 4		: Yıldız	(140)13
küçük İSKENDER	: Jomeo & Ruliet (şiir)	(139) 1		: Uzaktaki Caretta Carettalar	
MERCANOĞLU, Salih	: Aşk (şiir)	(136) 6		: (şiir)	(141)19
	: Hangisi Hakaret	(139)26		: Sude (şiir)	(142) 7

	: Kalpatya (şiiir) (143)14		Dönerim') (şiiir) (136)25
	: Işıklı Işıksız Césaria	SAVLI, Hakan	: Tuzak (şiiir) (139) 1
	: Évora'nın Eteklerinden (şiiir) (144)10	SEMERCİOĞLU, Can	: Çavdar Tarlasında Kurşunlar (şiiir) (135) 8
ÖZDEMİR, Barış	: Güzel! (şiiir) (138)16	SEYALIOĞLU, İpek	: Müzikli Ayna (şiiir) (134)13
ÖZEL, Mert	: Yusuf'un Kelimeleri (şiiir) (136)13	SEZEN, E. Sema	: Kök Beş: Değişmeyen (şiiir) (133) 3
	: Yusuf ile Yol (şiiir) (140)17		: Kök Altı: Kendisi (şiiir) (135)23
	: Saadet Bir İki (şiiir) (144) 11		: Kök Sekiz: Suya Dönüş (şiiir) (137)23
ÖZELLİ, Fergun	: Barmen (şiiir) (135)28		: Geçerken (şiiir) (142)13
ÖZEN, Tolga	: Bundan Sonra Bir Yanın (şiiir)(133) 6		: Koza (şiiir) (144)19
	: Erdemin Meyveleri (şiiir) (135)19	SEZER, Mustafa Burak	: Biz (şiiir) (137) 4
	: İlk Aşk (şiiir) (137)11		: Don-gü (şiiir) (138) 7
	: Esecək Bir Keyifsizlik		: DEVRilmek (şiiir) (140)25
	: Biçiminde (şiiir) (139)11		: Yüksek Hayal (şiiir) (143)28
ÖZER, Pelin	: Yüzüm Yüzüne Emanet (şiiir) (134) 5	Ş., Hakan İsmail	: Atonal Sedalık (şiiir) (136)23
	: Alevde Yüzen Orman (şiiir) (136) 3		: Atonal Sedalar (şiiir) (138)17
	: Bir Çiçeğe Şiiir Yazmanın		: Utkular Ecesi (şiiir) (143)21
	: Ürpertici Çekingenliği (şiiir) (137) 3	ŞAHİN, Duran	: Akatalpa'ya Mektup (138)21
	: Hiç Böyle Derinden	ŞAHİN, Ertan	: Vefa Borcu (şiiir) (144)10
	: Bakmamıştım Bir Buluta (şiiir)(139) 7	ŞAHİN, Kâzım	: Çizgisiz Hayat (şiiir) (134)19
	: Yüzüm Benden Ayrı Doluyor		: Bir Halk Üşüdü (şiiir) (136) 3
	: Dünyayı (şiiir) (141) 2		: Bu Çağda Ne Çok Bilmece (şiiir) (142)28
ÖZGÜN, Özcan	: Bahçede Zaman şiiir (143) 2	ŞAHİN, Onur	: Beşik (şiiir) (143)11
ÖZLER, Acem	: Ölçemez Kimse Ömrü (şiiir) (139)12	ŞAHİNLER, Yunus Emre	: Karabatak (şiiir) (138)16
	: Duadır Anneler (şiiir) (134) 7	ŞENKAL, Volkan	: Cinayet (şiiir) (142)20
	: Karşılama (şiiir) (138)27	ŞENOCAK, Zafer	: Kentte Gezerken (şiiir) (135) 1
	: Aynadaki Kolye (şiiir) (140) 5	ŞENYÜKSEL, Melike	: Güz (şiiir) (134) 7
	: Tasa (şiiir) (143)17		: Haiku'ya... (şiiir) (136)17
ÖZMEN, Sinan Sidar	: Öyleyadaböyle (şiiir) (134) 9		: Kış (şiiir) (138)13
	: 'Kedi Güllü Babalar'ın	TARIMAN, Betül	: Aret'le Muhabbetler XII: Deli (şiiir) (139) 3
	: Hikâyesi (136)26	TEMİZKAN, Barış	: Flojiston / Düşünen Kemirgen (şiiirler) (137)28
	: Terbiyesiz kaİnaT (şiiir) (141) 7		: Tragedyaşk (şiiir) (144)19
ÖZŞEKERLİ, Türker	: Sarhoşlar Külliyesi (şiiir) (133) 7	TEZCAN, Beril	: Ölüme Prelüd (şiiir) (143)13
	: Sonra Gidersin (şiiir) (135)19	TINAS, K. Erdem	: Zenciler İçin Manifesto (şiiir) (139)10
ÖZTEPE, Ozan	: Genişletilmiş Baskı (şiiir) (136)19	TİRYAKİ, Uluer Oksal	: Fesleğen (şiiir) (133) 4
	: Olmak Sanatı (şiiir) (138)16		: Yeraltı (şiiir) (136)12
	: Selimciğim Işık (şiiir) (141) 6	TOK, Mürteza	: Rakı (şiiir) (144)20
ÖZTÜRK, Mert	: Coşku Nöbeti (şiiir) (142)18		: Sirte'de Var Bir Yusuf (şiiir) (143)17
	: Balıkçının Düşü / Tek Kişilik	TOKER, Kerem	: İktisaden Mutasavvıf (şiiir) (144)18
	: Kalabalık (şiiirler) (143)3	TOPALOĞLU, Enver	: Çaldıran'da Akşam (şiiir) (135)12
ÖZÜAYDIN, Ertuğrul	: Görünce Şaşırırım (şiiir) (136) 3	TUNÇ, İlyas	: Çarmih (şiiir) (140) 3
PARLAK, Bülent	: Bir Yanlış Dört Hüzün (şiiir) (136)28	TUNTAŞ, Remzi	: Tutulma (şiiir) (134) 6
PEKER, Didem	: Perde (şiiir) (133) 5	TURHAŞ, Remzi	: Elmadan Isırık (öykü) (133)22
	: Balık Ağacı (şiiir) (134)28	TURHALLI, Yusuf	: Annemin Dul Kaldığı (şiiir) (135)25
	: Kıyım (şiiir) (137) 5		: Üşüyünce Bir (şiiir) (137)20
PEKER, Hüseyin	: Kış Beklentileri (133)18		: Üstünden Mevsim (şiiir) (141)25
	: İki Burçlu Kale (şiiir) (134) 3	TUZCU, Mehmet Mümtaz	: Monitör 56 (şiiir) (143)28
	: Dört Kapılı Bursa (şiiir) (136) 1	TÜRKER, Can. H.	: İrk Bitig - 1 (şiiir) (135)24
	: Koruk Şerbeti (şiiir) (141) 2		: İrk Bitig - 2 (şiiir) (136)19
	: Bursa Lirikleri (43)23		: Üzünc İrkları (şiiir) (137) 9
POLAT, Halil İbrahim	: Divanyolu (şiiir) (138)28		: İsyen İrkları (şiiir) (139)16
POLAT, Ümit	: (U)Mutsuz Adam (138)21		: Korku İrkları (şiiir) (140)23
RAYMAN, Mehmet	: Yansıma (şiiir) (134)13	TÜRKKAN, Papyon Tayfun	: Aşk İzi (şiiir) (133)15
	: Kır Ağıtları (şiiir) (136)26		: Aşk Teknesi (şiiir) (135)15
	: Yol Sarmaşığı (şiiir) (138)12		: Sevdiğim (şiiir) (137)16
	: Damlacıklar (şiiir) (142)17		: Dokun (şiiir) (139)11
	: Sıcak Su (şiiir) (144)13	TÜRKMEN, Ozan Can	: Anahtar (şiiir) (137)16
SAGIR, Tamer	: At Güzelleme / Oğlan		: Söz Karanlıkta Nefes (şiiir) (140) 8
	: Güzelleme (şiiirler) (134)20	UÇAROL, Tuncer	: "Tek Şiiir Seçme" Sorunsalı (141) 8
	: Kolay Lokmayım Aşka (şiiir) (137)28		: Şiiir Seçmede Bazı Ölçütler (142)12
	: Buymuş Eğer. (şiiir) (139) 8		: Orhan Veli'nin Şiiir Seçiciliği (143)18
SAKARYA, Onur	: Yancının Aşkı (şiiir) (133) 5	ULU, Yücel	: Youtube'dan Yağmurlu Bir Klip (şiiir) (140) 1
	: Otomatik Orospu (şiiir) (134)10		: Sevgili Sessizlik (şiiir) (141) 5
	: 'Eksik Adam'ın Hikâyesi (135)26		: Hüseyin Peker Şiiri (şiiir) (143) 3
	: Finlinin Duası (şiiir) (136)16	ULUÇ, Aynur	: Şiiir Arası (şiiir) (133)12
	: Yıldız (şiiir) (138) 3	UYSAL, Ahmet	: Şiiir mi Denir Onlara! (şiiir) (139) 9
	: Hâkimin Mübaşiri Gulyabani (şiiir) (139)13	UYSAL, Pınar	: Siyah Alarm (şiiir) (142)11
	: Ağlayan Güneş (şiiir) (142) 5		
	: Özge (şiiir) (144) 4		
SARAY, Ebuzer	: Özlemek Öğrenilmez Ya da ('Çiçeği ve Ayı Alır Geri		

Özge KOCATÜRK

ÖZDENİN ÖLÜMÜ

“Yalnızlıktır dininiz, örneğin bir trenden
İstediğiniz yerde ininiz.”

Boris Vian

Bakarsan çağ olacaktım an itibariyle
Sepya gülümseyişlerinde tetiklere asacaktım sisli bir devri
Kendi uzvuna lehimlenmiş akrepte sırtıp glock zaman
Çöl desenli gözlerinle perdeleyecekti çoğul rendeli yalnızlığımı.

Göğsüm, rulet masasında suskun bir mermi gibi taşırken hayatı
Şarjöründen boğulmuş kalibreler yürüdü namlusuna
Bilmem kaçınıcı el bakışlarında tepiti tek bedenlik klostrofobim.

Hedef kadınlara mahsus ayinlerle usulca bıraktım yüzünü yola
Demir at sesinde obsidiyen donuşuna parladı asfalt
Kurusıkların gelgitlerinde, taramalı programladım na'sımı
çok cesetli matemine...

Gittin ya, herkes kendi meydanına saklanacak artık
Sonramızın poligonunda kim hedef olacak, kim silah?
Korkarım, şimdiki kipte bunu kimse anlamayacak.

Gittin işte;
Koca bir şehri saçlarından tutup üzerime azmettin
Şimdi;
Hiçliğin cisimli haliyim...

Alp Arslan AKMAN

BARIŞ ÇUBUĞU

Boz bir savaşın bağbozumunda

Kırdılar kanlı elleriyle zeytin dallarını
Dev havanlarda dövüp silah dipçikleriyle
Tütün yaptılar kurumuş yapraklarını
Bembeyaz güvercin kanatlarından da

Sigara kâğıdı

Sardılar, sarmaladılar...

Şimdi şevkle barış çubuklarını tütürüyorlar

Savaş ölülerinin üzerinde oturanlar...

ÜNVER, Serdar	: Karık / Ses (şiiirler)	(134) 1
ÜREN, İhsan	: Eski Şiiirler: Sevilerim Ay / Gör-Ay / Çin-Ay (şiiirler)	(143) 1
ÜRKMEZ, Ece	: İyi Saatte (şiiir)	(134)25
	: Yılanlar ve Aşklar (şiiir)	(136) 9
	: Gümüş Kaşıkların Ucunda	(137)24
	: Anaç Tümceler Mezarı (şiiir)	(138) 5
	: Hoşgeldin (şiiir)	(141) 1
	: Kelebeğin Değil Ömrünün Kolajı (şiiir)	(144) 4
ÜSTÜN, Güntürk	: Varoluşunu Bilgece Kucakla (şiiir)	(142)26
VARIŞLI, Emre	: Başarılı Bir Operasyon (şiiir)	(137) 8
VESEK, Mazlum	: Doludizgin Bir Ömrün Satırları(134)20	
VURAL, Yıldırım	: Sessiz Bir Mezuniyet Töreni (şiiir)	(134)11
	: Edebiyat Piyasaları (şiiir)	(135)23
	: Şarap Efsanesi (şiiir)	(137)15
	: Leningrad Radyosu (şiiir)	(139)16
	: İşletme Sınavı Eskizleri (şiiir)	(141)19
	: Büyülü Takvim (şiiir)	(143)25
VURDUM, İlayda	: Yaz Başlarken (şiiir)	(139)16
	: Düşünce (şiiir)	(140)26
YALÇIN, Aydan	: Atlar Susuz Bugün (şiiir)	(139) 4
YAŞAR, Yasemin	: Cümle Kapısı (şiiir)	(142)24
YAŞIN, Mehmet	: Buluşma Noktası (şiiir)	(133) 1
YAVUZ, Cavit Işık	: Korkuluk (şiiir)	(141)15
YAZICI, Halim	: Ay Kırılan (şiiir)	(134) 6
	: Kordoba (şiiir)	(136)28
	: Müzik İçin Bir Şiiir Denemesi (şiiir)	(139) 5
	: Tenden Heykeller (şiiir)	(142)28
	: Kumru Öldüğünde (şiiir)	(144) 1
YEGÜL, Betül	: Çöl (şiiir)	(134)23
	: Belki (şiiir)	(136) 7
	: Evladiyelik (şiiir)	(138) 5
	: Dönüş (şiiir)	(140)12
YENER, Ali Galip	: Felsefe-şiiir ilişkisi bağlamında Alain Badiou'nun 'Başka Bir Estetik'i Üzerine Notlar	(133) 8
	: "Efendimiz Acemilik"ten "Korkulu Ustalık"a Şairin İşi Üzerine Turgut Uyar'la Birlikte Düşünmek	(135)10
	: Edebiyat-İktidar İkileminde Şair	(142) 6
YENİAY, Müesser	: Her Testi Acıyla Dolar (şiiir)	(135) 7
	: Yeni Bir Omuz Kurdum Kırılan Denizin Dalgalarından (şiiir)	(139) 4
	: Meçhulün Tercümesi: Şiiir	(141) 3
	: Rus Biçimciliği Ve Özerk Bir Bilim Dalı Olarak Şiiir	(143) 7
YEŞİLYURT, Adem	: Sabaha Doğru (şiiir)	(133) 9
	: Huzursuzluk (şiiir)	(135)13
	: Issızlık (şiiir)	(137)27
YILDIZ, Derya	: Ayaklanmalar (şiiir)	(141)15
YILDIZ, İrfan	: Yolların Kıyısında Ölmüş Zamanlar (şiiir)	(137)11
YILMAZ, Ahmet	: Gece (şiiir)	(133)13
	: Deli Bal (şiiir)	(138)26
	: Doğmamış Çocuğa Birinci Nasihat (şiiir)	(140) 3
	: Yakamoz (şiiir)	(143)25
YILMAZ, Erol	: Masal Gibi (şiiir)	(135)18
YILMAZ, İsmail Sertaç	: Fakirler Güzel Sevişir (şiiir)	(136)22
YILMAZ, Muhammed Mücahit: Şehir Kapısı (şiiir)		(134)11
YOLCU, Ayhan Emir	: Kın (şiiir)	(136) 9
	: Usanç (şiiir)	(140)28
	: Hüseyin Peker'in "Sesli	

	Terlikler" Şiiiri Üzerine Genç Bir Yürüyüş	(144)16
YOLUÇ, Osman	: Simetrik Kesim (şiiir)	(134)23
	: Yüzbinsatır (şiiir)	(135) 9
	: Bir Şeyin Özetidir (şiiir)	(137)17
	: Şiiiri Şiiir İçin Düşündüklerimden Tenzih Ederim'dir (şiiir)	(139) 9
YÜNLÜEL, Reha	: Tokmak (şiiir)	(134) 6
	: Şiddet Kere Şiddet (şiiir)	(136)28
	: Kahrolsun Şiiir((şiiir)	(137) 1
	: Kayışdağı'nda Düğün Var(şiiir)(141)1	

Metin FINDIKÇI

BULUTUN DAVETİ

Taner için

Sabah uyandığımda
Perdeyi araladım dün geceyle beni ayıran,
Bulutlar ağır ve yaşlı gökyüzünde
Pazar sabahına uygun, dedim kendi kendime;

Evden çıkmadan düşünüyorum fotoğraftaki duruşunuzu.
Dar sokakların gözünden bakıyorum size
Dalgaların hırçınlığından
Uzak ufukların mesafesinden
Yırtılan alaca fistanınızdan sızan güneşin gölgesi
büyüleyecek bir de;
Biliyorum bugün bu güzelliğinizden
Yağmur yağmayacak asla!
Çünkü bir kadının ağlamasını istemiyorum bu pazar;
İnce bir yağmurluk yetecek keyfinize ulaşmaya
İnsanların, vapurların üstünden geçip gidişinizi
İzleyeceğim,
Bu nemli çayırıları
Yosun tutmuş taşları katederken
Hiçbir karınca yuvasına basmayacağım
Çünkü aşkın girdabından geçeceğim ve
Bir kıyı kahvesine ulaştığımda
Sizinle soluk alacağım.

Ah denize gömlek
Ormana gölge olan
Beyaz
Gri
Kızıl
Renginizi aldım
Akşamın bu sarhoş zamanında.

İşte biriktirdiğim anılar gibi buradasınız
Elimde rakı bardağı
Seviştığım anlarınıza bakıyorum
Ben ve herkes.

Suat Kemal ANGI

SARI NEHRİN MUTLULUĞU

Koynumda uyuyan mavi balık.
Gecedен planlayıp şölenlerini,
mızraklı avcılar gelir,
Sarı Nehrin kıyılarına.
Kendimi maviye boyamam bu yüzden.
Her sabah kesip bir damarımı.

Bir gün kollarım tükenecek.
Ve güneş beni her yerde bulacak.
Ama ben, çoktan hazırladım B planımı,
düşme diye toprağa.
Şimdiki zamanın hatırsız boşluğunda,
cesaretin ne güzel, korkuların ne güzel.
Düşkünlüğüm bu yüzden sana.

Abbas KARAKAYA

KÜÇÜÇÜKTÜR İNSAN

az şey mi,
intikam falan gibi büyük şeyler için değil.
havuçlar, turplar ve ağaçlar için
çarpıyor kalbim, çarpılıyor baktıkça
sessiz güzelliklerine çiçeklerin.

en çok renkleri için
aramıza yollamıştır çiçekleri tanrı,
ya da bizi onlara.

aslında kendisi de bir çiçektir tanrının
dikenleriye bir çiçek. kızacak bir şey
yok bunda. kendisi de biraz süryani,
biraz kürt, biraz türk ve ermenidir.
yetmiş iki millettir tanrı, işte bu yüzden
olamaz işi intikam gibi büyük şeylerle,
çünkü küçüktür insan, küçüçük- bir

kurşunluktur canı.

Lawrence- KS, 21-25 Ekim 2011

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap.
Yayın adresi	: Oğuz Eczanesi Atatürk Caddesi 101 / B Osmangazi – BURSA	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özcelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com), 12 yıl (=144 ay) boyunca, şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler, adının açıklanmasını istemeyen bazı şiir dostlarının ve İhsan Üren'in katkılarıyla yayımlanmıştır. Süreci paylaştığımız herkese teşekkür ederiz.

